

Inspirace a přání našich farníků

Koncem dubna a začátkem května letošního roku proběhlo v naší farnosti první dotazníkové šetření, které připravila farní pastorační rada. Cílem bylo zjistit, po čem naši farníci touží a jaké jsou jejich potřeby, aby bylo možné na ně reagovat. Dotazník obsahoval jak otevřené, tak uzavřené otázky a na jeho zpracování se podíleli všichni členové farní pastorační rady. Velice děkujeme všem farníkům, kteří dotazník vyplnili a poskytli tak cennou zpětnou vazbu a inspirativní náměty.

Přípravy

Myšlenka na vytvoření dotazníku byla členy farní pastorační rady podpořena začátkem tohoto roku na únorovém jednání. Členové farní pastorační rady formulovali nejprve vizi farnosti („**Farnost Tišnov a Předklášteří je živé láskyplné společenství tvořící jednu rodinu s otevřenou náručí pro všechny. Podporuje osobní vztah k Bohu prostřednictvím modlitby, svátostí a služby v rozličné podobě.**“ Více vizte v příspěvku „Farnost jako jedna rodina“ v minulém čísle zpra-

vodaje, jaro 2023 na str. 4.), poté se pustili do příprav dotazníkového šetření. Ačkoli byly k dispozici údaje ze synody, do které se zapojilo cca 50 osob, členové rady předpokládali, že dotazník vyplní širší počet účastníků. V následujících jednáních rady byla diskutována konkrétní podoba dotazníku a způsob jeho vyplnění a zpracování.

První výsledky

V tomto čísle předkládáme prvotní výsledky dotazníkového šetření, které byly a bu-

pokračování na straně 4...

Milí farníci, v našich farnostech se stále něco opravuje. A nejen u nás. Když jsem byl nedávno v zrekonstruovaném centru Schönstattského hnutí v Rakousku na okraji Vidně, zaujala mě mozaika ve foyer. Vyjadřuje poslání rakouské schönstattské rodiny – být svatým městem. Tento biblický obraz se netýká jen cíle naší cesty do nebe, ale zachycuje touhu, aby naše domy, rodiny a společenství byly místem Boží přítomnosti. Podstatnou část mozaiky zaujmají pestrobarevné dřevěné domečky, které vyjadřují originalitu každého jednotlivce nebo rodiny. Svaté město je tvořené konkrétními domy plnými života, kde nacházíme prostor pro osobní růst, růst ve vztahu k Bohu a ve vztazích s druhými. Jistě nejsou naše domy – v rodině, ve farnosti, v církvi – dokonalé ani hotové. Vyžadují stálou rekonstrukci. Ale už teď jsou součástí svatého města; přebývá v nich Bůh, který nás zve do plného společenství s ním. Přeji nám všem, abychom se s odvahou, radostí a důvěrou v Boží vedení pouštěli nejen do vnějších oprav, ale měli také chuť a elán budovat svaté město z našich rodin a farních společenství. Váš o. Jiří

Rozhovor s Kryštofem a Vojtou o prvním svatém přijímání

Kryštof Řídký je jedním ze 16 dětí, které byly letos v naší farnosti poprvé u svatého přijímání. V přípravě na přijímání ho doprovázel jeho táta Vojtěch Řídký. Rozhovor s Vojtou a Kryštofem připravila Radka Svobodová, která vedla Kryštofovu skupinku dětí v přípravě na první sv. přijímání.

Kryštof:

- **Jsi rád, že jsi šel letos v květnu (7. 5.) poprvé ke sv. přijímání?:** Ano.
- **Které dny chodíváš na přijímání?:** V neděli (na ranní nebo večerní mši do Tišnova). A pak v úterý na dětskou. A ještě ve svátky. Na některých z těchto mší ministruji.
- **Jak jsi se připravoval na první zpověď? Bylo to zpovídání těžké?:** Samo zpovídání nebylo obtížné. Ale bylo těžké najít si čas a místo, kde by mi nikdo nekoukal přes rameno. Mám dva bratry (Prokopa a Benedikta) a ti se zajímali, co dělám. A chodili za mnou.
- **Kdy půjdeš na svou druhou zpověď?:** První pátek v červnu. Nebo druhý pátek, pokud bych to ten první nestihnul.

- **Co se Ti líbilo při přípravě na 1. sv. přijímání?:** Všechno.
- **Které téma ti přišlo nejzajímavější?:** Líbila se mi Cesta světla, kterou jsme si procházeli na Květnici a v Předklášteří. Poznámka: Cesta světla je podobná jako Křížová cesta, ale témata zastavení se týkají doby Velikonoční (od Ježíšova vzkříšení do letnic). Také mě zaujalo vyprávění o třech fatimských dětech, které jsme probírali v pokračovacích setkáních po přijímání.
- **Co Tě při přípravě na 1. sv. přijímání překvapilo?:** Že občas dostaneme i nějakou věc. (Např. sešit na zpověď, něco na čtení, něco dobrého ...)
- **Co bys příští rok do přípravy doporučil přidat?:** Více čaje a písniček.

- **A co naopak ubrat?:** Nemuseli jsme v Cestě světla obcházet celou Květnici dokola.
- **Co bys vzkázal dětem, které čeká první svaté přijímání za rok?:** Nebude to nuda. Je tam hodně zábavy a vtipů, pouští se tam muzika a někdy rozdávají věci.

Vojta:

- **Jsi rád, že se letos Kryštof rozhodl jít ke sv. přijímání?:** Jsem rád, že se rozhodnul a že to bylo jeho rozhodnutí. Myslím si, že je důležitá vnitřní motivace. Nejde ani tak o první svaté přijímání, ale o druhé, třetí a všechna další. Ke křtu jsme ho přinesli; k přijímání a ke svátosti smíření si už došel sám. Cestu zná. Je příjemné vidět, že vyrazil správným směrem.
- **Jak jsi Kryštofovi při přípravě pomáhal? A bavilo Tě doprovázet při přípravě Kryštofa?:** Vlastně ani nevím, že bych mu pomáhal nějak speciálně. Přípravu měl zajištěnou v rámci jeho skupinky s Tebou, takže po této stránce to bylo pro nás rodiče velmi pohodlné. Pár témat jsme spolu probírali, když byl nemocný, ale i tam jsem měl k dispozici podklady a pracovní listy. Občas jsme témata probrali v rámci běžného tátovsko-synovského povídání o světě, ale to nespadá pod „pomáhání s něčím“. Asi mi dost zjednodušilo situaci, že hodně věcí znal z přípravy nebo už ze dřívějšíka. Doprovázení při přípravě asi neumím rozlišit od doprovázení při dospívání. Během přípravy to bylo zacílené na daná témata, ale myslím, že to prvním přijímáním nekončí. Budeme ho doprovázet, dokud bude chtít.
- **V čem to bylo jiné než přijímání Kryštofova staršího bratra Prokopa?:** Prokop to měl složitější, protože bylo období kovidu a lockdownu. Tam to bylo víc na nás rodičích, ale i tehdy jsme měli k dispozici podklady a pracovní listy. Bylo to období online mší a online vyučování. První svaté přijímání měl Prokop v pozdním jaru, když už se začalo trochu uvolňovat, ale pořád bylo plno omezení. Myslím, že na té mši byly dvě děti –

Diecézní pout' rodin v Předklášteří

Centrum pro rodinu a sociální péči Brno vás srdečně zve na 19. Diecézní pouť rodin, která se uskuteční v sobotu 2. 9. 2023 v areálu kláštera Porta coeli v Předklášteří. Pout' začíná v 10.30 modlitbou růžence, v 11.00 bude následovat pontifikální mše svatá celebrowaná brněnským biskupem Mons. Pavlem Konzblem v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Od 12.00 do 15.15 bude pro účastníky připraven bohatý duchovní i doprovodný program: Horácká muzika „Pocta sv. Janu Nepomuckému“, kouzelník, pohádka, stanoviště s aktivitami, prohlídka, adorace, svátost smíření. V 15.30 bude slavnostní zakončení pouti s požehnáním kol. Podrobný program bude uveden v letáčku, který dostanou účastníci pouti při vstupu do areálu nebo na webových stránkách. Vítejte na setkání s vámi. Bližší informace naleznete: <https://www.crsp.cz/nabizime/duchovni-programy/diecezni-pout-rodin/>.

*** Jana Jakešová

Zleva: Vojta, Kryštof a Benedikt před vstupem do kostela sv. Václava

Foto: Radka Svobodová

prvokomunikanti a nejbližší rodiny, žádná slavnost ani rodinné setkání tehdy nebylo možné. O to víc jsme si to užili letos.

- **Co Tě oslovilo?:** Asi je ta otázka myšlena trochu jinak, ale jste to vy, kdo jste vedli skupinky. Neměl jsem představu, kolik času a energie to obnáší. Vlastně jsem to vůbec nevnímal. Sám pořád bojuju s nedostatkem času a až po nějaké době mi došlo, že někdo stejně nebo víc vytížený se o svůj čas dělí s cizími dětmi proto, že je to potřeba.

Nějak si nemůžu vybavit, co prospěšného dělám já. Tak teď mám takové osobní téma na přemýšlení. A chtěl bych Tobě i ostatním poděkovat.

- **Co Tě překvapilo?:** Mile mě překvapilo, jak dospěle to Kryštof vzal. A taky jsem při rozhovorech o tématech zjistil, že toho hodně zná a má v tom jasno. Před začátkem přípravy jsem váhal, jestli Kryštofa přihlásit, nebo jestli ještě počkat. Měl jsem pocit, že ještě není dost zralý. Ale rozhodl se sám, takže jsem to nakonec nevyřešil já, ale on. A já jsem dostal lekcí v tom, že někdy je úkolem rodiče svěřit pochybnosti v modlitbě Bohu a nezavazet dítěti v rozletu.
- **Líbila se Ti dvě společná setkání rodičů a dětí?:** Forma organizace, tj. společné první a závěrečné setkání, plus příprava v menších skupinkách mi přijde šikovná, to bych do dalších let doporučil zachovat.
- **Co bys příští rok doporučil v přípravě udělat jinak?:** U závěrečného setkání byl trochu problém s délkou, respektive s nedostatkem informací o průběhu. Někteří rodiče potom neměli ideální oblečení, někdo neměl svačtinu, někomu vypršelo hlídání dětí.

To se odrazilo v trochu nervózním závěru, kdy muselo víc rodin odejít ještě před opékáním a někdo i před adorací. Rodiny – obzvláště vícečetné – potřebují víc a přesněji plánovat. Termíny skupinek se nakonec nějak usadily, ale myslím, že je to pro hodně rodičů problematické téma. Kolize s kroužky jsou těžko řešitelné. Večerní termíny (po dětské mši) zase nejsou ideální kvůli únavě dětí. Současně je jasné, že nejde dělat skupinku každému na míru. Řešení nemám, ale bylo by škoda, kdyby technicko-organizační komplikace stály někomu v cestě ke dvěma svátostem.

- **Co bys vzkázal rodičům, jejichž děti čeká první svaté přijímání za rok?:** Nás čeká další první svaté přijímání pravděpodobně za dva roky. Sobě bych tedy vzkázal, abych to víc prožil a víc si to užil. V bezčasí každodenních starostí je to příležitost se potkat s vlastním dítětem a povídat si spolu o důležitých věcech. A samozřejmě je to impulz k reflexi vlastního prožívání svátostí a víry jako takové. A pokud o tom někdo teprve přemýšlí jako já před rokem – nejlepší je začít modlitbou.

*** Kryštof Řídký, Vojtěch Řídký,
Radka Svobodová

Jáhenské svěcení v naší farnosti

Vážení a milí farníci, dá-li náš Pán a má milovaná manželka, tak v sobotu dne 16.9.2023 bych měl přijmout z rukou brněnského biskupa Mons. Pavla Konzubla jáhenské svěcení coby budoucí trvalý jáhen. Věřím, že Bůh mě k této službě opravdu volá. Rozhodl jsem se na jeho volání odpovědět ANO. Tímto bych Vás chtěl co nejsrdečněji pozvat na tuto

velkou událost v mém životě a zároveň Vás v této věci prosím o modlitbu. I já se za Vás všechny modlím. Velmi Vám děkuji.

*** Václav Kotlář

... pokračování ze strany 1

dou prezentovány farníkům různými cestami.

Základní údaje

Dotazník vyplnilo celkem 109 osob – 88 v Tišnově a 21 v Předklášteří. Celkem se zapojilo 65 žen (60 %) a 44 mužů (40 %). Nejvíce z nich (33 %) patřilo do věkové skupiny 51 až 70 let, dále do skupiny 31–50 (28 %) a do skupiny více než 70 (27 %). Celkem 13 % farníků, kteří dotazník vyplnili, bylo mladších 31 let.

Společenství a aktivity

Na první otázku, zda postrádáte ve farnosti nějaký typ společenství, velká část dotázaných odpověděla, že ne. Objevily se však i zajímavé návrhy, např. na společenství v Duchu Svatém, spolčo pro děti, klub hraní deskových her aj. U druhé otázky zaměřené na aktivity, které by farníci přivítali a zúčastnili se jich, více než 30 % uvedlo, že by přivítali **farní den, výlety, poutě a přednášky**. Přibližně 25 % farníků by se rádo zúčastnilo farního plesu, neformálního setkání s kněžím nebo duchovní obnovy. Celkem 18 % farníků by uvítalo sportovní aktivitu. Kolem 10 % by se pak zapojilo do scholy, vigilií, klubu pro střední generaci, mezigeneračních setkání, novén a setkání nových farníků.

Služba a liturgie

V rámci služby by se nejvíce farníků zapojilo do **modlitby za potřeby druhých (34 %), úklidu kostela (30 %), liturgie (25 %) a do pomoci s organizací akcí**. Na dalších místech se umístila pomoc s programem pro děti při farních akcích (17 %), hudba a schola (16 %) nebo spolupráce s charitou (15 %). S výzdobou kostela a administrativou knězi by pomohlo 6 % a méně než 5 % by si vzalo na starosti fotografování, spolupráci s Tišnovskými novinami a vedení sportovního kroužku. Nejčastěji by farníci uvítali **pomoc s hlídáním dětí**. Co se týče odpovědi na otázku, zda chybí ve farnosti nějaká služba, se například vyskytly odpovědi jako kaplička pro batolata, katecheze Dobrého pastýře nebo spolčo pro mladší děti. Mezi náměty

k hlubšímu prožití slavení mše svaté a dalších svátostí se vyskytovaly někdy **protichůdné hlasy** ohledně přítomnosti dětí. Někdo by uvítal prostor pro zamyšlení, jinému se zdá být příliš dlouhý.

Komunikace

Mezi nejčastěji uváděný preferovaný způsob informování o životě farnosti a farních aktivitách patřily **ohlášky a Perspektiva**. Následovaly nástěnky a web. Nejméně farníků využívá e-mail nebo sociální síť. Na webu či sociálních sítích farnosti někteří farníci postrádají např. více fotografií z akcí nebo informace, kdo má ve farnosti co na starosti. O podnětech ze strany farníků by se naši kněží dle jejich názoru měli dovídat zejména **osobně (50 %)**, dále při neformálních setkáních s kněžím (39 %) a prostřednictvím schránky na podněty (39 %). Dále následovaly možnosti prostřednictvím členů farních rad (28 %), anket a dotazníků (27 %) anebo mailem (24 %). Nejméně často byly zatrženy možnosti během hodin pro farníky na faře a prostřednictvím farního sněmu.

Ostatní

U otázky na nápady ke stmelení farnosti se mezi náměty nejčastěji objevovala **společná akce (výlet, poutě...)** a **setkávání, výzva k zapojení se** a dále pak duchovní růst, společný úmysl nebo společná práce. U „známkovací otázky“ byla v průměru hodnocena dostatečná informovanost známkou 1,6, hospodaření a opravy dostaly známku 1,5, přijetí ve farnosti 1,6 a setkávání 1,8. **Touha po větším zapojení farníků do chodu farnosti** se projevila také v odpovědích na otázku, zda ve farnosti něco postrádáme nebo bychom chtěli změnit. Mezi silné stránky naší farnosti zmiňovali farníci nejčastěji naše **kněze, aktivní farníky, množství aktivit, mladé farníky a rodiny s dětmi**. V prostoru pro ostatní podněty zaznělo nejčastěji **poděkování našim kněžím i aktivním farníkům**.

A co dál?

Dotazníkové šetření mezi farníky navazuje na synodní proces iniciovaný

papežem Františkem. Je jedním ze způsobů, jak podpořit synodalitu, tedy společné kráčení Božího lidu. Výstupy z tišnovské a předklásterské farnosti poslouží jako podklady pro další jednání farní pastorační rady. Ta bude mít nyní za úkol **rozlišit mezi podněty důležitými** a těmi méně významnými. Bude zapotřebí také zohlednit proveditelnost jednotlivých návrhů, jejich ekonomickou náročnost a personální zabezpečení. Návrhů se totiž sešlo opravdu hodně a je nemožné na každý zvlášť reagovat (zejména když si některé protirečí). O další práci pastorační rady se dočtete na <https://www.farnosttisnov.cz/zivot-farnosti/pastoracni-rada/>, zápisy z jednotlivých jednání jsou pak na vyžádání k dispozici na faře. Určitě se v brzké době dočkáme konkrétních kroků, které naši farnost opět posunou dál.

*** Veronika Mičulková

Přehled plánovaných akcí

- **5.–9. 7. 2023** BVV Katolická charismatická konference
- **9. 7. 2023** v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně v Brně-Husovicích v 10:00 hodin udělí biskup Pavel Konzbul jáhenské svěcení bohoslovci Danielu Martinkovi z farnosti Brno-Husovice
- **23. 7. 2023** poutě v Zahradě
- **30. 7. 2023** poutě v Hradčanech
- **15. 8. 2023** poutě v konventním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Předklášteří
- **20. 8. 2023** výročí posvěcení baziliky v Předklášteří
- **22. 8. 2023** přijdou velehradští pěší poutníci
- **2. 9. 2023** diecézní poutě rodin v Předklášteří
- **9. 9. 2023** dny evropského dědictví v Předklášteří
- **9. 9. 2023** farní grilovačka v Tišnově
- **16. 9. 2023** jáhenské svěcení Václava Kotláře, více se dočtete i na jiných stránkách
- **23. 9. 2023** hody ve Vohančicích
- **23. 9. 2023** koncert v kostele v Tišnově

Rozhovor s otcem Dušanem Hladíkem

Nedávno (1. 5. 2023) nás navštívil otec Dušan Hladík a sloužil v Předklášteří mši svatou na poděkování za 40 let kněžství. Otec Dušan je rodákem z Kuřimi, ale od dětství často pobýval v Tišnově a v našem kostele i ministroval. Nyní pracuje již 24 let jako český misionář v Chicagu. Položili jsme otci Dušanovi několik otázek.

Jak to bylo a je v Chicagu s Čechy a se službou jim ze strany katolické církve?

V Chicagu kdysi žilo velké množství Čechů a Slováků. Říkalo se bez nadšázky v době mezi dvěma světovými válkami v minulém století, že Chicago je druhé největší české město po Praze. Tehdy zde žilo asi 450 tisíc Čechů a Slováků. Neznám přesně aktuální počty, ale ještě při sčítání lidu v roce 2000 se k české národnosti ve státu Illinois (a to je v podstatě co do počtu obyvatel Chicago) přihlásilo 110 tisíc lidí, ke slovenské národnosti asi 30 tisíc. Zase to jsou jen teoretické počty těch, kdo jsou oficiálně zaregistrováni. Je zde mnoho těch, kteří „nemají dokumenty“, a ti zaregistrováni nejsou.

Češi a Slováci sem přicházeli v různých vlnách. Na konci 19. století a v první polovině 20. století to byli především emigranti, kteří sem přicházeli z ekonomických důvodů. Ve staré vlasti žili tyto lidé ve velké bídě, v Americe hledali snadnější obživu a šťastnější život. Na venkově se usazovali jako farmáři, kdy lacino dostávali zemědělskou půdu. V průmyslových oblastech pracovali v nejrůznějších továrnách, v dolech, v průmyslu, na jatkách a podobně. Další vlny přistěhovalců bychom mohli označit jako politické exulanty, a to ve dvou vlnách. První byla po komunistickém puči v roce 1948 a druhá po invazi sovětských a spojeneckých vojsk v roce 1968. Tito lidé odcházeli za svobodou z tvrdého totalitního režimu, kde byli

často velmi pronásledováni. Mnozí útekem zachránili jen holé životy. Po sametové revoluci v roce 1989 nastupuje další vlna migrantů, kteří přicházejí opět většinou z ekonomických důvodů.

Ohledně našich katolíků v Chicagu dlužno připomenout, že Češi zde v průběhu 150 let od druhé poloviny 19. století vybudovali 12 farností s kostely, školami a dalším příslušenstvím, Slováci zde postavili 9 kostelů. To je ale dnes již historie. Tyto farnosti postupem času přešly do rukou jiných národů nebo některé byly i zrušeny a kostely zbourány nebo byly prodány jiným církvím. Takže naše Česká misie, aby měla „střechu nad hlavou“ si nedávno musela pořídit kostel nový, v pořadí tedy třináctý a Slovenská misie, která před 5 léty opustila poslední slovenský kostel, si právě v této době kupuje svůj nový kostel, v pořadí desátý.

Proč dnes mluvíte o České misii a ne o farnosti? Jaký je mezi tím rozdíl?

Dříve se skutečně krajanské komunity budovaly jako etnické farnosti. Obyvatelé určité čtvrti města, kteří byli českého původu (obdobně to bylo i s jinými národnostmi, neboť Chicago je velká směsice všech možných národů pod sluncem), se dali dohromady. Obvykle kolem dvou set rodin si ustanovilo spolek, sehnali si česky mluvícího kněze (nejčastěji to byli benediktini z opatství sv. Prokopa v Chicagu), pořádali sbírky, koupili pozemek, postavili nejprve

univerzální budovu pro bohoslužby, školu i kulturu a pak postupně zbudovali definitivní kostel, kompletní školu, faru a klášter pro řeholní sestry, které učily ve škole, a nakonec kulturní dům pro zábavy, sport, divadla, schůze a podobně. Takovým schématem se postupovalo u jedné farnosti za druhou. Tenkrát se však nepoužívalo označení farnost, ale „osada“ podle titulu kostela. Např. osada sv. Václava nebo osada blahoslavené Anežky České, či osada Panny Marie Svatohorské a další. Kostely – osady byly rozmístěny tak, aby tam obyvatelé z okolí došli pěšky, děti mohly chodit každý den do školy a věřící do kostela. Do těchto kostelů chodili lidé česky mluvící a v sousední ulici stál další kostel podobného charakteru, kam zase chodili lidé německy nebo polsky mluvící, a tak dále. Vše bylo budováno pod hlavičkou chicagské arcidiecéze, ve školách se samozřejmě učilo anglicky a český jazyk byl jen jako doplněk. Naši lidé se tak brzy „amerikanizovali“, a protože rodiny nedržely pohromadě, děti hned, jak dospívaly, obvykle odcházely z domova. Takže časem tyto farnosti přirozenou migrací obyvatel jednotlivých čtvrtí přecházely do rukou jiných národů. Pro shrnutí tedy farnost chápeme jako církevní jednotku teritoriální, kam spadají věřící určité oblasti.

Pojem misie v obecném smyslu církve chápeme jako přípravný prvek pro zřízení následné farnosti. Tedy tam, kde se s hlásáním evangelia začíná. V druhém slova smyslu, a o to jde dnes v našem případě, misii chápeme jako „personální farnost“, kam přicházejí lidé české, případně slovenské národnosti z širého okolí celého našeho státu a případně i států sousedních. Po stránce církevní jsme označeni jako „asociace“, tedy sdružení věřících, kde můžeme poskytovat duchovní služby všem lidem českého původu a jejich rodinným příslušníkům, kteří o tuto službu požádají. Tak v podstatě naše současná

misie, která nese oficiální název Česká Katolická Misie svatých Cyrila a Metoděje a nachází se na západním předměstí Chicaga, přebírá pro naše krajany službu všech dřívějších farností.

Kolik má vaše misie členů? Jaké je jejich věkové složení a odkud dojíždějí?

Naše misie má dnes zaregistrovaných asi 200 členů, ale přichází k nám spousta dalších lidí, kteří zaregistrování nejsou. Věkové rozvrstvení je široké. Přes polovinu tvoří starší generace (75 let a více). Co pocítujeme jako velký nedostatek, je, že prakticky chybí střední generace, ty bych na prstech spočítal, lidi ve věku 60–70. Velmi nadějná je pak skupina asi 8–10 mladých rodin s více dětmi, rodiče jsou ve věku 40–50 let. Bohužel mnozí bez legál-

ního statusu a čekají, až nejstaršímu z dětí, zde narozených, bude 21 let, aby mohlo své rodiče sponzorovat a získali tzv. „green kartu“ a následně americké občanství.

Jsou, myslím, jen dvě rodiny, které to mají k nám do misie tak daleko, že by došly pěšky. Ostatní musejí jezdit. Ale zde má auto skoro každý jednot-

livý člověk, v každém domě je aut několik, protože bez toho by se zde nikdo nikam nedostal. Mladí řídí od 16 let a horní hranice není omezena. Běžně k nám do kostela jezdí sami i lidé vysoko přes 90 let. Někdo to má do kostela třeba 10–15 minut autem, jiní jezdí třeba tři čtvrtě hodiny nebo hodinu, lidé ze sousedních států třeba i dvě hodiny. Jsou tací, co jezdí do naší misie denně, další několikrát za týden, pravidelní, co jezdí každou neděli, a další, co přijedou třeba jednou za měsíc, a ostatní, co se zde objeví jen párkrát do roka. Mnozí z těchto věřících lidí našli již také své stálé místo v amerických farnostech tam, kde bydlí a mají kostel, jak se říká, za rohem.

Pokračování článku naleznete na farním webu.

*** Mons. Dušan Hladík
a Radka Svobodová

Svědectví

Přírodní léčitelé – opravdová pomoc?

Rád bych se s Vámi podělil o svou vlastní zkušenost s jedním z přírodních léčitelů, tzv. bylinkářem, který mj. občas používal ke stanovení svých diagnóz i virguli a kyvadlo. Záměrně zde neuvedu jméno ani příjmení pana léčitele, ani místo, kde pracoval. Celá událost se odehrála asi před 21 lety, když jsem byl dospívající mladík.

Na pana léčitele jsem se obrátil, jelikož jsem tehdy řešil jistou zdravotní záležitost, se kterou si tehdejší lékařská věda ani lékaři nedokázali poradit. Nešlo o žádnou těžkou nemoc ani nic podobného. Nicméně mě to trápilo a chtěl jsem najít řešení. V zásadě jsem léčitele moc nemusel, ale napadlo mě, že pokud medicína nedokáže pomoci, mohl by mně alespoň léčitel poradit s příčinou mých obtíží, a tak bych se já mohl zaměřit na tuto příčinu.

Při setkání s panem léčitelem jsem jej informoval o mém problému a on mi hned nabídl použití virgule. Já jsem jej informoval, že jsem věřící křesťan a že virguli odmítám. On mi na to odvětil, že je také věřící, že je to předpoklad i pro přírodní léčitelství. Předem mnou byla také jedna osoba u tohoto pana léčitele a byl jsem osobně svědkem stanovení diagnózy včetně velmi podrobného chorobopisu.

Pan léčitel mi nabídl bylinky s detoxikačním účinkem a pak mi začal popisovat, jak funguje vlastně ta virgule. Říkal, že vše kolem nás má své elektromagnetické pole včetně našich vnitřních orgánů v těle. Pak mi sdělil, že pokud je nějaký náš orgán nemocný, je toto elektromagnetické pole vychýlené, a to on pozná a díky tomu pak stanoví i diagnózu. Jeho vysvětlení mi přišlo velmi logické, proto jsem nakonec svolil, že tedy podstoupím „vyšet-

ření“ prostřednictvím virgule. Byl jsem však rozhodnut, že se během vyšetření budu v duchu modlit, neboť pokud je tato metoda od Boha, modlitba té diagnóze jen pomůže. Modlil jsem se opakovaně za sebou Otče náš a Zdrávas Maria. Diagnostika trvala asi 5 min. Pan léčitel pak odložil virguli a mlčel. Já jsem se jej následně dotázal, zda již ví, co je můj problém, pokud již dokončil svou diagnostiku. On se mě zeptal, zda-li chci říct pravdu. Touto svou otázkou mě trochu vyvedl z míry, neboť jsem si hned představil, že možná trpím nějakou velmi závažnou chorobou, ale pln odvahy a zvědavosti jsem řekl, že ano, že určitě chci říct pravdu. On mi odvětil, že opravdu neví, neboť je zde něco, co mu brání skrze virguli ke mně proniknout. Jako určitá zeď. Mě to velmi překvapilo, ale ihned jsem si uvědomil a byl jsem si na 100% jistý, že to bylo díky mé modlitbě. To Pán mě chránil a postavil „duchovní zeď“ mezi mnou a virguli, která od Boha určitě nebyla. Od té doby jsem měl naprosto jasno, jak k takovým věcem přistupovat z duchovního hlediska. Nabídl jsem své trápení Bohu jako obět a přijal jsem svou cestu. Jsem dodnes plně přesvědčen, že Bůh ví o každém našem trápení. S panem léčitelem jsme se rozloučili a já jsem odjížděl obohacen o novou zkušenost.

*** Václav Kotlár

Komentář kněze ke svědectví

Jak na léčitele hledí církev?

Jak se zorientovat v různých alternativních medicínách?

Více se můžete dozvědět např. na stránkách:

vira.cz

vojtechkodet.cz

katolik.cz

*** o. Josef

Brněnské kostely:

Kostel svatých Janů a konvent minoritů

Jak již název napovídá, tento kostel je zasvěcen dvěma světcům – Janu Křtiteli a Janu Evangelistovi. Působí v něm bratři minorité a najdeme ho v centru Brna na Minoritské ulici.

Historie kostela

Řád menších bratří (minoritů) byl založen v Itálii svatým Františkem z Assisi. První bratři minorité přišli na naše území v roce 1221, tedy ještě za života sv. Františka (ten zemřel v roce 1226). Řád se rychle šířil, o 20 let později Českopolská provincie spravovala již 43 minoritských klášterů. V Brně se bratři minorité usadili již v první polovině 13. století, tedy v době, kdy se zde začínalo formovat středověké město. S hráli v tomto procesu důležitou roli a dodnes jsou jeho nedílnou součástí. Podle klášterní kroniky byl brněnský minoritský klášter založen roku 1230 Janem Velenem Černohorským, pánem z Boskovic. V kronice je rovněž doloženo vysvěcení klášterního kostelíka (původně zasvěceného jen sv. Janu Křtiteli) olomouckým biskupem Brunem ze Schaumburku roku 1257. Krátce nato, v roce 1262 první minoritský kostelík společně s klášterem vyhořel. Král Václav II. tehdy věnoval minoritům rozsáhlý pozemek, na kterém vybudovali nový

areál kláštera s kostelem, který byl již zasvěcen dvěma patronům – Janu Křtiteli a Janu Evangelistovi. Za husitských válek se stal klášter útočištěm mnoha minoritů z Čech. V 16. století díky přízni obyvatel města konvent vzkvétal a proslul svým řádovým studiem. Nynější podobu získal kostel s klášterem díky brněnskému architektovi Mořici Grimmovi, který provedl v letech 1716–1733 barokní přestavbu celého konventního komplexu. Kostel byl nově překlenut s využitím opěrných zdí ze 14. století a k chrámu byly připojeny dvě nové významné stavby-Loreta a Svaté schody. Rozkvět konventu vyvrcholil v polovině 18. století, kdy dokonce odolal i josefínským reformám. Nebyl tehdy zrušen jako jiné kláštery, ale klášterní chrám byl v roce 1784 přeměněn na farní kostel, který nadále spravovali bratři minorité. Na konci druhé světové války byl minoritský konvent poškozen při bombardování města, v roce 1950 ho zabral komunistický režim. Kostel zůstal farním, klášterní knihovnu převzala Univerzitní

knihovna v Brně, konventní budovy byly využívány zčásti jako internát, zčásti jako kanceláře Moravské galerie. Po pádu komunismu byl majetek navrácen menším bratrům, kteří zde obnovili řeholní život a spravují klášter dodnes. Minorité jsou jediným řeholním řádem v Brně, který nepřetržitě působí na stejném místě již od středověku – tedy téměř 800 let.

Popis kostela

Dnešní kostel sv. Janů má podobu jednolodního chrámu s protáhlým kněžištěm. Západní průčelí kostela s hlavním vchodem z ulice Minoritské zdobí řada barokních soch světců od sochařů Pröbštla a Schaubergera. Vedle portálu najdeme sv. Jana Nepomuckého a sv. Jana Sarkandra, v nikách se nacházejí sochy sv. Františka z Assisi a sv. Antonína z Padovy. Řád minoritů má ve znaku dvě zkřížené paže, přičemž oděná paže je Kristova a obnažená patří zakladateli řádu sv. Františkovi z Assisi.

Interiér kostela zdobí jednotná barokní výzdoba z 30. let 18. století. Strop i stěny kostela jsou pokryty cennými freskami od malíře Jana Jiřího Etgense znázorňujícími apokalyptická znamení na nebi a scény ze života obou svatých Janů. Obraz na hlavním oltáři od malíře Sterna představuje oba patrony kostela, jak uctívají Pannu Marii. Štuková výzdoba oltářů je dílem sochaře Schaubergera. Kostel má bohatě zdobené varhany se sochami andělů nesoucími různé hudební nástroje. Postavil je v roce 1732 Antonín Richter.

Foto: Dagmar Křečková

Loreta a Svaté schody

Italské městečko Loreto je proslulým poutním místem díky Svaté chýši (Sancta Casa), jak je označován dům Panny Marie v Nazaretu, ve kterém se Matka Boží narodila a kde žila až do Kristovy smrti. Kamenné stěny tohoto domku byly rozebrány a po částech přeneseny do italského Loretta, kde z nich byla postavena kopie Svaté chýše. Ta se pak stala předlohou nespočtu loretánských kaplí budovaných hlavně v období baroka po celé Evropě. Dnes se tento posvátný příbytek v italském Lorettu nachází v nitru trojlodní baziliky. Černé Panně Marii Loretánské jsou přisuzována četná zázračná uzdravení. Brněnská Loreta byla postavena na návrh minority Barnabáše Freislera a podle projektu Mořice Grimma v letech 1716–1719 původně jako samostatná stavba stojící pod širým nebem vedle kostela. Později v letech 1722–1726 Mořic Grimm postavil nad chýší druhý menší kostel přiléhající k chrámu sv. Janů. Do Lorety se vchází buď z kostela sv. Janů, nebo samostatným vchodem z Minoritské ulice skrz honosný portál od sochaře Pröbstla. Reliéf na portálu znázorňuje přenesení svaté chýše z Nazareta do italského Loretta. Symbol lodí na moři má připomínat námořníky, kteří byli údajně svědky zázraku přemístění chýše. Nad portálem jsou

Svaté schody

Foto: Dagmar Krejčová

sochy archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela. Interiér loretánského kostela i jeho kopuli zdobí fresky od Františka Ignáce Ecksteina. Uvnitř chýše najdeme na oltáři sochu Madony s dítětem, věrnou kopii černé Matky Boží Loretánské. Stěny chýše zdobí uměle vytvořené fragmenty omítky oživené malbami s náměty ze života Svaté Rodiny.

Brněnský loretánský kostel ukrývá vedle Svaté chýše ještě jednu významnou stavbu – Svaté schody. Tentokrát jde o napodobeninu schodů, po nichž krácel Ježíš v Pilátově paláci v Jeruzalémě a které skropil svou krví. Originální schody nechala ve 4. století přenést sv. Helena (matka císaře Konstantina Velikého) z Jeruzaléma do Říma. Po původní středověké části se museli věřící pohybovat jen po kolenu a při splnění modliteb předepsaných pro každý stupeň mohli získat milosrdné odpustky. Kopie této relikvie vznikaly postupně na mnoha dalších místech po celém světě. Brněnské Svaté schody čítají 28 stupňů. V každém z nich jsou uloženy ostatky svatých a jiné relikvie. Nejvyšší schod uchovává fragment z Ježíšova kříže. Na balustrádovém zábradlí, u jehož paty stojí sochy Panny Marie a Jana Evangelisty, se nacházejí sošky andělů s atributy Kristova umučení. Dva rozměrné obrazy nad Svatými schody (Křížování a Pád pod křížem) jsou dílem brněnského malíře Josefa Halvky.

Za Loretou se nachází středověká věž se zvonící, která původně stála

samostatně jako italská campanilla, dnes je tato barokizovaná věž součástí Lorety. Zvonice ukrývá 2 zvony – starší, pozdně gotický z roku 1516 s reliéfem Malé Kalvárie a symbolů čtyř evangelistů a mladší, barokní zvon z roku 1725.

Další významné historické památky v minoritském klášteře

Ve východním rameni křížové chodby kláštera se nachází kapitulní síň se vzácným, bohatě profilovaným ústupkovým portálem ze 70. let 13. století, který je nejstarší dochovanou klášterní památkou a současně svědectvím o podobě klášterní gotické architektury. Na kameni portálu lze ještě dnes rozeznat zbytky červené a zelené polychromie. Portál byl dlouhou dobu zazděný. V roce 1998 ho archeologové náhodně objevili během stavebně historického průzkumu. V kapitulní síni stojí rovněž vzácná kamenná socha Madony s Ježíškem v životní velikosti pocházející z období kolem roku 1400. V křížové chodbě kláštera můžeme vidět také fragmenty cenných nástěnných maleb ze začátku 16. století, které znázorňují výjevy z Kristových pašijí – Korunování trním, Ecce homo, Nesení kříže a Bolestého Krista. Toto dílo svědčí o tom, že v 15. a 16. století prožíval brněnský minoritký klášter období velkého rozkvětu. Dva bohatě zdobené sály ukrývají vzácnou klášterní knihovnu.

Kdo navštívil minoritský kostel o Vánocích, mohl zde obdivovat zcela unikátní Betlém z lipového dřeva, který je největším v Brně. Na délku měří 19 metrů, na výšku 4 metry. Vytvořil ho brněnský sochař a restaurátor Jaroslav Vaněk mezi roky 1949–1989, kdy ho postupně rozšiřoval až do dnešního počtu 50 postav.

Brněnský konvent je dnes součástí české provincie Řádu minoritů, do které patří i kláštery v Praze, Jihlavě, Krnově a Opavě. Brněnští minorité se vedle duchovní služby snaží stále více přiblížit široké veřejnosti a pořádáním různých koncertů, přednášek a prohlídek obohacují kulturní život města.

*** Dagmar Krejčová

Stropní fresky

Foto: Dagmar Krejčová

Svatý Prokop

Svatý Prokop, poustevník, opat a vyznavač se narodil okolo roku 970 v Chotouni v Čechách mezi Českým Brodem a Kouřimí na zemanské tvrzi. Původně byl světský kněz, později poustevník, spoluzakladatel a první opat Sázavského kláštera. **Svatořečen byl roku 1204 a je patronem Čech, horníků a rolníků.**

Jeho otcem byl Vít (Vojslav) a matkou Božena (Svatava). Vzdělání získal na pražském Vyšehradě, ve škole s vyučujícím jazykem slovanským. **Byl vysvěcen na kněze a zařazen k posílení slovanského kléru do katedrální družiny u sv. Víta.**

Jak bylo u tehdejších českých kněží obvyklé (asi do 12. století), byl ženat a měl syna Jimrama. Později se stal benediktinským mnichem, nejspíše v Břevnově.

Po vyvraždění Slavníkovců se mniši, kteří se hlásili k jejich rodové tradici, rozprchli. Také Prokop se uchýlil do ústraní a žil poustevnickým životem. Nejprve prodléval v jeskyni v Dalejích u Jinonic a asi v roce 1009 odtud odešel do hlubokých lesů při řece Sázavě. Žil asketicky, tvrdě pracoval, mýtil les a obdělával půdu. Přidali se k němu jeho syn Jimram, synovec Vít a několik dalších zbožných bratrů. Založili osadu poustevníků a sloužili chudým lidem. Zbudovali si prosté chatrče a kapli ke cti Panny Marie. V té době okolní lidé Prokopa spatřili, jak vyorává s čertem, zapřaženým do pluhu a popoháněným křížem ve světcově pravici, mezi Chotouní a Sázavou brázdu, která je dodnes ještě místy patrná.

Při jednom lovu roku 1030 se náhodně setkal s Prokopem kníže Oldřich. Prokop si okamžitě získal panovníkovu důvěru a stal se prý jeho zpovědníkem. Kníže Oldřich jej vybídl, aby založil klášter. **K tomu došlo až v roce 1032, kdy přičiněním knížete byla jeskyně přeměněna na konvent a nový kostel zasvěcen Panně Marii a sv. Janu Křtiteli.** Mniši přijali řeholi sv. Benedikta, ale **ponechali si liturgii ve slovanském jazyce.**

Po smrti knížete Oldřicha se stal knížetem jeho syn Břetislav I., který klášteru přál a přiměl Prokopa, aby se stal opatem a přijal benedikci z rukou pražského biskupa Šebíře.

Sázavský opat Prokop zemřel ve svém klášteře dne 25. března 1053 a byl za účasti knížete Břetislava pohřben biskupem Šebířem před hlavním oltářem sázavského chrámu. Jeho hrob se stal poutním místem, a to až do roku 1421, kdy husité klášter vydrancovali a spálili. Po rozkolu v církvi r. 1054 a jejímu rozdělení došlo **i v Čechách k zásahu proti slovanské liturgii.**

Foto: www.wikipedia.org

Sv. Prokop v Hlubokých Mašůvkách

Foto: Veronika Mičulková

Úcta a tradice

Poustevník, opat a vyznavač Prokop byl ctěn již za svého života a jeho sázavské pohřebiště se stalo poutním místem. Přemysl Otakar I. si na sázavském opatu Blažejovi vyžádal rámě sv. Prokopa a dal je uložit v katedrále sv. Víta, „aby tím rameňem království české před nepřáteli bylo bráněno“.

Kult národního světce a patrona jako prvního ze všech českých světců byl však s přičiněním krále Přemysla Otakara I. a sázavského opata Blažeje oficiálně potvrzen až dne 4. července 1204, kdy na základě církevního vyšetřování v Římě a rozhodnutí papeže Innocenta III. provedl na Sázavě slavnou kanonizaci sv. Prokopa papežský legát Quido, kardinál Parareschi.

Sv. Prokop byl zařazen mezi patrony země české a podle kroniky Václava Beneše Weitmile přispěl spolu se sv. Václavem k vítězství Čechů nad Němci u Žatce r.1318. Jeho kult ještě vzrostl za vlády Karla IV., který se pokusil oživit zaniklou tradici slovanské liturgie v Čechách, když r. 1347 založil v pražských Emauzích klášter, kam uvedl 80 jihoslovanských benediktinů z dalmatského ostrova Pažmanu. Klášterní chrám dostal signifikantní zasvěcení Panně Marii svatým Cyrilu a Metodějevi, Vojtěchovi a Prokopovi.

*** Marie Sendlerová

Vzpomínka na P. Antonína Šalomouna

V minulém roce uplynulo 70 let od úmrtí předklásterského faráře P. Antonína Šalomouna. Snad by se ještě v Předklášteří našlo pár pamětníků, kteří se s ním setkávali jako děti. V roce 2000 vzpomínali manželé Jakubcovi ve farním časopise Cesta na 80. výročí jeho příchodu do farnosti. Po více než 20 letech znovu otiskujeme jejich vzpomínku.

Od roku 1919 až do konce svého života v r. 1952 byl v Předklášteří duchovním správcem P. Antonín Šalomoun, narozený v r. 1880 v Černíně u Mor. Budějovic. Žil na faře se svou sestrou. Je nás již málo, kteří jsme ho osobně znali a pro které byl duchov-

ním otcem. A takový nám zůstal ve střípcích vzpomínek:

...těšili jsme se na jeho hodiny náboženství, uměl tak dobře vyprávět a dramaticky předvádět biblické příběhy.

...od mládí měl zájem o literaturu a umění, psal básně, texty mariánských písní, redigoval čtenářské kalendáře; s námi mladými se rád podílel o své znalosti a ochotně nám půjčoval ze své knihovny, jeho láskou byli básníci současné generace

...pravidelně jsme ho potkávali na silnici do Štěpánovic, kdy rozváznou chůzí za každého počasí v létě, zimě kráčel za svými žáčky. Vždy se zastavil, poptal se s upřímným zájmem, jeho vidoucím očím neušla ani radost ani starost.

...jako ministranti jsme spolu s panem farářem trávili hodně času při každodenních bohoslužbách v bazilice a na Stráňově, v zimě a na jaře ve velkém chladu. Svůj půvab měly časné adventní roráty, vánoční jitřní mše v 5 hod., slavnost Božího těla a Vzkříšení, kdy průvod za doprovodu hudby obcházel prostor před

kostelem. O nedělích a svátcích byl kostel plný věřících, desky před oltářem byly zaplněny dětmi, z kůru zněly hlasy vynikajícího chrámového sboru.

...při kázání uměl pan farář svým ovečkám promluvit do duše, nebál se i pádných slov.

...sezdal nás zadarmo.

...vím, že ze svého mála rozdával, kde bylo třeba, a to i těm, kterými v dané chvíli společnost opovrhovala, viděl v nich přece své bratry v Kristu ...vidím obnošený těžký plášť, který jsem z brněnské nemocnice odvážel do klášterské fary.

...nebyl do sebe uzavřený samotář, rád si s lidmi popovídal, vyslechl jejich problémy, pravidelně poseděl s přáteli při hře taroky, vykouřil viržinku a ochutnal klášterského piva.

...inteligentní, nadaný, moudrý, lidský a lidový, skromný, tolerantní, netoužil po hodnostech, nepřál formálnosti, ale život v křesťanském duchu byl pro něho hlavní – náš pan farář Šalomoun.

**** Jan Kos*

Redakce hledá posily

Rádi bychom rozšířili náš redakční tým o další členy.

Hledáme nejen autory pravidelných rubrik, ale také někoho na formátování textů, korektury i pomoc pro grafika. Zájemci se pro více informací ozvěte Veronice Mičulkové na b.vitam@post.cz nebo volejte na 608 465 417.

Předem děkujeme za odezvu :)

Obnova Porta coelli po husitských válkách

Jak je zmíněno v předchozí části, zkázu opuštěného a husity vydrancovaného kláštera Porta coeli se snažila využít i okolní šlechta. A nebyli to pouze Bavor a Jan Pernštejnové, ale také Jan z Lomnice a Václav Hecht z Rosic. Ti všichni se podíleli na rozchvácení klášterního majetku.

Jan z Pernštejna však dokázal navíc uchvácený majetek kláštera legalizovat výměnou za svoje uznání Zikmunda nebo jeho nástupce Albrechta Habsburského českým králem. Od některého z nich měl zápis na tzv. opravu, což vlastně byla ochrana nebo forma jakési správy majetku Porta coelli z rozmezí let 1434 a 1437, kdy klášter byl opuštěn. Tato výsada mu umožňovala přivlastňování části výnosů klášterních statků. Jak vyplývá z archeologických průzkumů i soudních spisů z té doby, Pernštejnové se snažili dokonce na blízké Čepičce vybudovat středověké opevnění hradního charakteru, k jehož stavbě využili velké množství stavebního materiálu získaného rozebíráním opuštěného kláštera. Mělo se stát správním a mocenským střediskem nově získaného perňštejnského majetku nedaleko Tišnova. Předpokládali totiž, že klášterní majetek jim časem připadne stejně tak, jako tomu bylo v blízkém Doubravníku, kde po husitských válkách tamější klášter již nebyl obnoven. Když se politická situace změnila a král Albrecht potvrdil Porta coelli všechna práva i majetek, stavba hradu se zastavila a posádka jej postupně opustila. K jeho zániku došlo ještě před polovinou 15. století.

Počátek obnovy tišnovského kláštera spadá do doby, kdy se českého trůnu ujal zeť zemřelého císaře Zikmunda Lucemburského Albrecht Habsburský. Ten se stal českým králem i moravským markrabětem a sjednotil tak pod svou vládou obě země. Na Moravě však proti němu existovala silná opozice, vedená právě výše zmíněným Janem z Pernštejna.

První písemný doklad o klášteře po válkách husitských je z 20. úno-

ra 1437, kdy Albrecht v Brně vydal listinu, kterou abatyši a konventu potvrdil všechna práva, listiny, privilegia, svobody a dary, které klášter předtím dostal. Tato listina se pak stala základní právní normou pro jeho obnovu. Konvent se do Porta coelli vrátil již v předchozím roce, jak dosvědčuje nejstarší seznam abatyši, kde je po dlouhé přestávce v roce 1436 jmenována abatyše Alžběta IV. I když existuje také názor, že se sestry do Porta coelli vrátily teprve po dokončení oprav a novém vysvěcení chrámu o osmnáct let později, což se ale nezdá být příliš pravděpodobné.

Obnova kláštera nebyla vůbec snadná. Rady sester jistě velmi prořídly a chrám i klášterní budovy byly silně poničeny husitským plněním i drancováním šlechty. Hospodářská situace a politické poměry byly složité a umožňovaly pouze pozvolné tempo oprav. I když dalších deset let o klášteře nemáme žádné zprávy, můžeme předpokládat, že tato léta byla naplněna usilovnou prací abatyše a konventu na obnově. V roce 1447 zahájila abatyše dlouhou bitvu o zpětné získání klášterních práv jak od duchovenstva, tak především od šlechty, která stále neprávem držela a využívala klášterní majetky, bez ohledu na Albrechtovu listinu. V uvedeném roce povolal papežský auditor k církevnímu soudu do Říma tišnovského faráře Jana z Věže s jeho bratrem Ondřejem ve sporu o desátky, farní práva a farní statky, které dříve patřily klášteru a kterých se dobrovolně nechtěli vzdát. Papež Mikuláš V. současně Porta coelli potvrdil všechny bývalé svobody. V následujícím roce bylo Janem, kardinálem jáhnem, klášteru potvrzeno také prezentační právo na

Pečeť abatyše Alžběty IV.

proboštví u sv. Petra v Brně, čehož konvent okamžitě využil k prezentaci nového probošta, kterou potvrdil svojí pečetí i Štěpán, velehradský opat a vizitátor Porta coelli. Lze se tak domnívat, že z hlediska duchovního a církevního byl klášter v té době zcela funkční se znovu zformovaným konventem a obnovenými vazbami na otcovský velehradský klášter. Podstatně složitější to ale bylo s klášterním majetkem, kterého se samozřejmě šlechta nechtěla vzdát. Abatyše Alžběta a konvent od roku 1447 postupně žalovaly u zemského hejtmána Jindřicha z Lipé Jana z Lomnice, Václava Hechta z Rosic i Znatu z Prus a Náměště o náhradu za neoprávněné užívání klášterního majetku a jeho vrácení. Další žaloba mířila i na mocného Jana z Pernštejna, který navzdory písemnému slibu vybíral od klášterních poddaných a z klášterních statků větší poplatky, než měl.

Obnova kláštera trvala od návratu sester plných 18 let. Na svátek sv. Bernarda 20. srpna 1454 byl oprave-

ný klášterní kostel slavnostně vysvěcen světicím biskupem olomouckým a brněnským arcijáhnem Vilémem z Kolína, členem řádu poustevníků sv. Augustina. Nákladné opravy chrámu i konventních budov kláštera finančně velmi vyčerpaly. Z listu abatyše zemskému hejtmanovi Hynkovi z Lichtenburka z října roku 1457, ve kterém prosí o přímluvu u krále Ladislava Pohrobka ve věci návratu zabraného majetku perněstejnským pánem, je vidět, že situace kláštera byla velmi bídná. Král ale pomoci nestačil, za měsíc poté zemřel. Abatyše Alžběta tak musela zastavit dvě vsi (Čejč a Kapanice) z klášterního majetku na dvě generace Jindřichovi z Lipé.

Nový český král Jiří z Poděbrad v srpnu 1459 vydal v Brně listinu, kterou obnovil a potvrdil klášteru Porta coeli všechna privilegia a práva udělená v minulosti. V listině

jmenovitě uvedl městečko Tišnov s právem šenku vína, městečko Čejč a vesnice Kapanice (zanikla na konci 16. století) a Německé Knínice s právem vaření piva, dále vsi s patronátem Drásov, Svatoslav, Lukov a Kapanice a vsi bez práva patronátního Lomničku, Šerkovice, Běleč, Ochoz, Brumov, Rohozec, Bukovici, Jamné, Železné, Všechovice, Hradčany, Březinu, Komín, Bosonohy, Újezd a Bohuchvalov (dnes Boguchwalow v Polsku nedaleko Opavy). Nakonec král potvrdil i patronátní právo ke kostelům ve Velké Bíteši, Moravských Budějovicích a k probošství sv. Petra v Brně. Ve srovnání s předhusitskou dobou přibýly tři vsi z lomnického panství (Běleč, Ochoz a Brumov), některé nevýznamné majetky naopak zmizely. Přes uvedené potvrzení práv a svobod králem, zápas o klášterní statky trval dál. Jiří

z Poděbrad byl králem „husitským“, a tak se nedalo očekávat, že půjde proti šlechtě, stojící na straně podobojí, kam samozřejmě patřil i jeho věrný spojenec Jan z Pernštejna. Ten společně se svými syny dostal od krále v roce 1463 opravu kláštera doživotně, a to nejprve za 60 hřiven zemské daně, o tři roky později k tomu přibyla zástava poloviny klášterních výnosů za 3000 dukátů, zvýšených v roce 1472 králem Vladislavem Jagellonským o dalších 2000 dukátů. Navzdory všem těmto problémům se však povedlo abatyši Alžbětě IV. během třiceti let její vlády pozvednout Porta coeli z husitské zkázy k novému rozkvětu. Když roku 1465 zemřela, byla jako druhá zakladatelka uložena vedle hrobu královny Konstancie. Klášteru se jejím přičiněním otevřela nová kapitola dějin.

*** Jan Kos

Vzpomínka na první tišnovskou scholu

V letech 1970–1979 působil v tišnovské farnosti otec Jan Nesvačil a kaplani P. Pavel Dokládala a P. Jiří Tesař. Bylo to období totalitního režimu, již ne tak krutého jako v padesátých letech. Stále však panovala neúcta k lidem věřícím v Pána Boha i jejich drobné postihy. Možnost chrámového zpěvu byla režimem tolerována.

Při jednom setkání otec Jan požádal mého manžela Ilju Krejčího, zda by byl ochoten vést dětský pěvecký sbor s hudebním doprovodem kytary při mši svaté. Manžel souhlasil.

Přihlásilo se asi šest dětí. Některá jména si pamatuji: Helenka a Růženka, Marie, Ivanka. Vždy jedenkrát týdně se děvčata scházela u nás v bytě. Manžel měl vždy předem připravené a rozepsané noty pro alt a soprán a jednu hodinu se zkoušelo za jeho doprovodu s kytarou.

Uplynul rok a soubor se rozšířil i o chlapecké hlasy a flétnistku. Týdenní zkoušky se již konaly v místnosti na faře. Děti nacvičovaly manželem upravené vánoční koledy.

Podzimní dny odvál studený vítr i advent skončil a nastala doba vánoční. Hod Boží vánoční – mše svatá. Děti i manžel mají „trému“. Mše svatá skončila a vše bylo pěkné. Radostným zpěvem dětí bylo oslaveno narození Ježíška a projevena úcta a vděk Panně Marii a sv. Josefovi.

Opět uplynulo několik let a schola se rozrostla. Z původních pěti účastníků na 25 zpěváků. V tišnovské farnosti působil v té době pan děkan Josef Šindar. Měl rád Lužické Srby, jejich zvyky i krajinu. Náš sbor několikrát i na několik dnů s panem děkanem autobusem cestoval do Lužice – Německé demokratické republiky – zkráceně DDR, kde při mši svaté zpíval.

Každý rok jsme se snažili s manželem připravit dětem o prázdninách několikadenní výlet. Při každém našem výletu nás ochraňovalo několik andělů strážných a my všichni jsme se ze zájezdů vrátili zdraví a s mnoha zážitky. Jeden z našich zájezdů byl do Drážďan, kde jsme chtěli navštívit katedrálu a prohlédnout drážďanské muzeum, tzv. Zwinger. Cestovali jsme vlakem. V Drážďanech jsme pokračovali tramvají, kterou jsme zcela přeplnili. Vtom tramvaj trhnutím prudce zabrzdila. Němečtí cestující sedící na sedadlech se zachytili předních opěradel, aby nespadli. „Paní Krejčová,“ šeptá mi zkroutěná a vyplašená Ilonka, „to jsem zavinila já. Chtěla jsem se podržet nahoře té rukojetí.“ Okamžitě se mi vybavilo slovo pokuta. Přibíhá rozčilený řidič tramvaje. Lámanou němčinou se pokouším o vysvětlení. „Moc prosím o omluvu, jsme z Moravy z malého městečka, kde není tramvaj.“ Pan řidič byl hodný. Rozesmál se. I ostatní cestující se usmívali. Vy-

stoupili jsme. Představa pokuty zmizela. Manželovi, který byl s několika dětmi v druhé polovině tramvaje, jsme vše vysvětlili a společně pokračovali v našem programu.

Druhá příhoda. Zájezd do jižních Čech. Zavolala jsem na farní úřad do malé, nám zcela neznámé vesnice v jižních Čechách s dotazem, zda můžeme některou neděli přijet a zazpívat při mši svaté. Pan farář souhlasil, stanovil termín a nabídl nám možnost přespání ve dvou místnostech bez nábytku na faře. V domluvenou sobotu jsme dojeli do vesnice. Ohlášili jsme se na faře. Pan farář nám předal dvě místnosti v přístavku fary. Na dřevěnou podlahu jsme rozmístili naše spacáky, jež nám již předem dovezl manžel, který musel odjet do Brna, ale přijede v neděli v osm hodin ráno na rozezpívání. Na farní zahradě jsme si mohli udělat oheň a opéct špekáčky. V sousedství fary byl les a v něm plno kletí. Společně jsme se dali do sbírání dřeva. „Paní Krejčová, vy nic nesbírejte, odpočívajte, nás je tu hodně,“ promluvila ke mně Martina Vrzalová a její krásné hnědé oči se mile usmívaly. Za malou chvíli se rozhořel oheň a my si pochutnávali na opečených špekáčcích s chlebem. I panu faráři jsme nabídli. Jirka Hlaváč se domluvil s panem farářem, že bude ministrovat. V neděli v osm hodin ráno přijel manžel, rozdal noty a děti se rozezpívaly. V 8:45 jsme všichni vyšli na kůr a jako před každým vystoupením jsme měli trému. V kostele vidíme pouze jednu starou paní. Devět hodin. Přichází k oltáři pan

farář a ministrant Jirka. Naše schola zpívá. Tak krásně snad ještě nikdy nezazpívala. Byl to zpěv opravdu jen pro Pána Boha, neslyšící stařenku a pana faráře z jižních Čech.

Opět uplynulo několik let. I politická situace se v naší zemi změnila. Již není totalitní režim, můžeme cestovat i do západních zemí. Náš sbor cestuje do Rakouska, Německa. Zpívá při mších svatých ve Vídni, Litschau, Ambergu. Několikrát jsme navštívili poutní místo Mariazell a jednou Salzburg. Autobusy byly vždy plně obsazeny. Zbývající volná místa doplnili naši farníci. V Ambergu, před mší svatou, jsme rozdávali leták s programem a několika slovy jsme poděkovali za pozvání. S pomocí Boží vše dopadlo krásně.

Asi v roce 1991 předal manžel vedení tišnovské scholy mladému absolventu konzervatoře – panu Liboru Maškoví. Po šesti letech pan Mašek mění zaměstnání a stěhuje se do Prahy. První tišnovská schola skončila.

A přece úplně neskončila. Mnoho prožitých okamžiků se zapomenulo, ale i mnoho vzpomínek zůstalo. Dvě Marušky se domluvily a postaraly se o setkání po 35 letech. Bylo to krásné. Dostala jsem plno květin. Pan Krejčí a tři zpěvačky mezi nás nepřišli. Prosíme, věříme i doufáme, že milosrdný a láskyplný Pán Ježíš Kristus, jim dopřává život věčný v jeho blízkosti.

**** Jana Krejčí*

První tišnovská schola

Foto: Jana Krejčí

Farnost Nedvědice

Historie farnosti

Farář v Nedvědici je poprvé připomínán v roce 1401. Stavba kostela začala v 15. století, kolem roku 1420, v následujících staletích je přestavěn. Současná barokní podoba je zřejmě z roku 1720. Jde o jednoduchou jednolodní stavbu s půlkruhovým kněžištěm, u severní zdi je přistavěna sakristie, hranolová věž je v západním průčelí. **Kostel sv. Kunhuty** je chráněn jako kulturní památka České republiky. V současnosti Farnost Nedvědice spravuje **pan farář Zdeněk Chylík, který bydlí v Nedvědici na faře.**

První doložená písemná zmínka o Nedvědici je z roku 1350. Majetkem Pernštejnů byla do roku 1596. Častými řemeslníky byli v historii Nedvědice tkalci, kameníci, pekaři, stolaři. Později to byly větší provozy a továrny (textilka, elektrozávod – Radiomotor, později MEZ). Rodový

hrad Pernštejn, nazývaný „hradem hradů“ a také „mramorovým“ je považován za jednu z nejkrásnějších hradebních staveb střední Evropy.

Do území farnosti spadají:

- **Nedvědice** s farním kostelem sv. Kunhuty
- **Bořinov**
- **Býšovec** s kaplí svatého Vavřince
- **Dolní Čepí** s filiálním kostelem sv. Václava
- **Horní Čepí**
- **Chlébské** s kaplí sv. Jana Křtitele
- **Kovářová** s kaplí sv. Cyrila a Metoděje
- **Pernštejn** s hradní kaplí sv. Františka Xaverského
- **Smrček** s kaplí sv. Antonína Paduánského

Zpovídání

V neděli pan farář pravidelně zpovídá **půl hodiny přede mší svatou,**

Kostel sv. Kunhuty Foto: www.wikipedia.org

ve všední den půl hodiny přede mší svatou v sakristii.

První pátek v měsíci probíhá adorace v kostele **sv. Kunhuty od 18:30 hod.**

Mše svaté: úterý v 19 hod.

čtvrtek v 19 hod.

neděle v 8:30 hod.

Ostatní

- poutní mše svatá 11. 6. Smrček v 11:15 hod
- Každý čtvrtek půl hodinu přede mší svatou se modlíme **Modlitby za kněze**

*** Marie Sandlerová

Tišnovská farní kavárna

Kdy, kde a jak začaly vznikat farní kavárny v České republice a v brněnské diecézi, přesně nevíme, ta naše tišnovská kavárna se poprvé otevřela 8. února 2015. Úvahy a podněty k jejímu zřízení se v naší farnosti začaly objevovat hned po dokončení rekonstrukce fary, řada farníků jistě měla již dříve možnost nějakou farní kavárnu v bližším či vzdálenějším okolí navštívit.

Naše zkušenost byla podobná pouze s tím rozdílem, že první farní kavárna, se kterou jsme se v roce 2012 setkali, se nacházela v Anglii, v malém yorkshirském městečku Haworth nedaleko Leedsu, kde žije naše dcera. V místní farnosti je kostelík zasvěcený Panně Marii Lurdské a místní farníci se vždy po nedělní mši sv. ve velkém počtu vydali na vedle stojící faru, kde dostali kávu nebo čaj a také zákusek či koláč podle vlastního výběru, usadili se u stolků, mezi kterými pobíhaly děti, a většinou více než hodinu si spolu a také se zdejším farářem otcem Michaelem povídali. Bylo vidět, že to setkání mimo kostel je sblížuje a že se na něj všichni těší, do farní kavárny ostatně mířila po bohoslužbě naprostá většina přítomných. Říkali jsme si,

že by bylo skvělé mít takovou možnost i v naší farnosti, kde se velká část farníků a návštěvníků bohoslužeb zná tak říkajíc z kostela pouze „od vidění“.

Nejprve jsme oslovili rodinu a blízké přátele z farnosti s otázkou, zda by se do toho zapojili. Všichni nadšeně souhlasili, a tak jsme společně vytvořili koncept, jak by kavárna mohla fungovat, a předložili jsme náš návrh otci Jiřímu Buchtovi. Vůbec nic nenamítal, naopak byl potěšen a hlavně schválil zakoupení kávovaru. Po jedné z nedělních bohoslužeb následovalo oslovení a výzva farníků. Zájem nás docela překvapil, a tak bylo možno vytvořit zpočátku deset, pak i jedenáct skupinek, které se začaly střídát v zajišťování provozu kavárny. Ten je celkem jednoduchý: každá skupinka připraví

ve své režii občerstvení (koláče, buchty, pomazánky, pečivo), k dispozici jsou 4 druhy kávy (espresso malé a velké, cappuccino a latte), za které se vybírá jako poplatek min. 10 Kč, a různé druhy čajů za 5 Kč.

Přes prázdniny se kavárna nekoná.

Kavárna si samozřejmě vede přesné účetnictví. Po osmi letech provozu a odečtení všech nákladů na provoz (káva, mléko, filtry, voda, čaje) i nákladů mimo provoz (nádobí, konvice, opravy kávovaru, pohoštění při návštěvách kněží rodáků apod.) má k dispozici asi 60 tis. korun, které by mohly být využity pro případný nákup nového kávovaru, protože ten současný se už pomalu blíží konci své životnosti.

Co nás ale v poslední době trápí, je skutečnost, že nad budoucností naší farní kavárny se poněkud smráká. Původní nadšení vyprchává a kavárníků ubývá, z původních 11 skupinek jich zbývá už pouze 9. Velmi bychom uvítali mezi námi další ochotné kavárníky, abychom se tak mohli stále scházet po nedělní mši sv. při dobré kávě „na kus řeči“ i v dalších letech.

*** Zdenka a Jan Kosovi

Seminář obnovy v Duchu svatém u komunity Emmanuel

Tento školní rok jsem se zúčastnila semináře obnovy v Duchu svatém, pořádaném komunitou Emmanuel. Přiznávám, že jsem váhala, jestli se mám na seminář přihlásit, protože je docela časově náročný. Konkrétně probíhá každý týden (až na svátky) ve čtvrtek od 18:30 do asi 20:00 hod., a to od října do května. Místem konání semináře je Brno (Lidická 24). Ptala jsem se Pána Boha, jestli mám na seminář jít, a poprosila jsem ho o dvě znamení – jedno malé a jedno velké. Ještě týž den jsem je obě dostala :-). Tak jsem se do semináře přihlásila. A jsem za to velmi vděčná, protože jsem zde prožila své „nové letnice“.

V semináři jsme byli rozděleni na menší skupinky (asi 5 lidí), které vedli vždy dva členové komunity Emmanuel.

Jeden týden jsme se scházeli všichni na přednášce a tam jsme dostali i několik otázek k rozjímání. Další týden jsme se pak setkali ve skupinkách, bavili se o těch otázkách a modlili se. V těchto skupinkách jsme se cítili velmi dobře a vznikala i krásná přátelství.

Seminář se skládá ze tří hlavních tematických celků: Cesta očistění, Svatá trojice a Vedení Duchem svatým. Nejsilnějšími momenty v průběhu Očistné cesty byla modlitba odpuštění všem našim bližním, generální zpověď a modlitba za uzdravení vnitřních zranění.

U tématu Trojice je pak klíčovým bodem modlitba komunity za vylití Ducha svatého na jednotlivé účastníky. Přímo v průběhu této modlitby nebo několik hodin či dnů po ní mnozí prožili křest Duchem svatým a obdrželi také dar mluvení v jazycích. Mě vylití Ducha svatého potkalo pár dní po této modlitbě. Vracela jsem se kolem jedenácté hodiny večerní ze služební cesty a na nádraží v Králově Poli jsem čekala na vlak do Tišnova. Měla jsem za sebou sérii náročných dnů, takže jsem byla velmi unavená a bylo mi i fyzicky špatně. Nástupiště bylo prázdné a vlak měl přijet až za delší dobu. Začala jsem chodit po nástupišti a modlit se k Duchu svatému. Po několika minutách jsem se cítila daleko lépe, všední šedá noc se stala krásnou a já chválila Boha za úplně všechno, včetně vytvoření tak nádherné noci. Najednou jsem měla spoustu síly a přes tu noc jsem také připravila článek o Ludvíku Kolkovi, který jsem už delší čas dlužila a který vyšel v minulém čísle našeho časopisu.

V poslední části semináře jsme se pak učili, jak se nechat vést Duchem svatým a využívat a prohlubovat jeho charismatické dary. Mezi témata této části patřila i církve, manželství, celibát apod. Na závěr semináře bude opět modlitba komunity Emmanuel nad jednotlivými účastníky. Tentokrát je to modlitba za vyslání do služby. Toto setkání mě teprve čeká a moc se na něj těším.

Všem seminář velmi doporučuji. Je sice velkou časovou investicí, ale stojí za to. Pokud si nejste jisti, co od semináře můžete čekat, nahlédněte prosím do knihy Oheň naděje od Bernarda Peyrouse a Hervé-Marie Catty, kterou najdete v PDF na stránkách komunity Emmanuel:

<https://www.emmanuel.cz/wp-content/uploads/2014/05/ohennadeje.pdf>

Ráda bych pokračovala v růstu v Duchu svatém a to nejde jinak než ve společenství. V komunitě Emmanuel nám doporučili poptat se ve svém okolí, jestli nenajdeme bližní s podobnou touhou, a setkat se s nimi. Mně Pán Bůh nabídnul vhodnou cestu, jak takovému lidi oslovit – tento článek :-). Takže prosím, pokud se vás mé pozvání dotklo, mohli byste se mi ozvat? Děkuji.

*** Radka Svobodová

Ekumenické okénko: Tišnovská čítárna

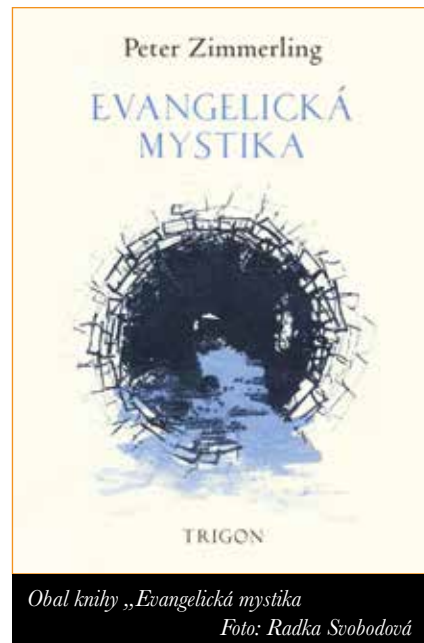
Velmi zajímavou aktivitou, kterou organizují tišnovští evangelíci, je „Tišnovská čítárna“. Jedná se o setkání nad částí (např. jednou kapitolou) vybrané teologické knihy. Knihu volí účastníci tak, aby je její čtení bavilo a také spirituálně obohacovalo. Příslušnou část si přečtou doma a o tom, co je oslovilo, se pak baví na setkání. Takto postupně projdou celou knihu.

Několika takovýchto setkání jsem se rovněž zúčastnila. První knihou, kterou jsme četli, bylo „Být kwakerem“ od Geoffrey Durhama. A nyní se pročitáme „Evangelickou mystikou“ od německého teologa Petra Zimmerlinga. Poslední setkání Čítárny bylo v úterý 30.5. večer a diskutovali jsme nad 3. kapitolou této knihy („Malá teologie evangelické mystiky“). Rozhovor byl velmi poutavý a zabíhal do otázek, které se dotýkají většiny křesťanů. Například:

Jak je to s mystikou v Bibli? Jak běžné / neobvyklé jsou mystické zážitky v našem životě? Máme tyto prožitky sdílet nebo ne? Lze se k mystickému prožívání nějak přiblížit – např. častější modlitbou? Jak konkrétně jsme se s touto oblastí setkali v našem životě?

Příjemným ekumenickým dotykem bylo, že evangelická i katolická mystika vychází z podobných zdrojů (např. Bible) a připomíná si v začátcích i obdobné svědky (např. Bernarda z Clairvaux, františkány, dominikány). Nositeli ryze evangelické mystiky jsou pak známé osobnosti typu Dietrich Bonhoeffer nebo Dorothee Sölle. Zajímavost setkání dodával i fakt, že se ho zúčastnili 3 členové evangelického staršovstva.

Tišnovská čítárna se schází v bytech organizátorů a její setkání probíhají jednou za 1–2 měsíce. Diskus-

ní skupina je otevřená, pokud byste se chtěli zúčastnit, ozvěte se prosím a předám vám kontakt na hlavního organizátora (Adama Gajdoše). Tématem příštího setkání bude 4. kapitola knihy Evangelická mystika, která má velmi aktuální název „Křesťan zítřka bude mystikem“.

**** Radka Svobodová*

Zázračná medailka

Osobně jsem se s medailkou setkala až během studií na gymnáziu, kdy jsem se zúčastnila jednoho srpnového týdne Pěší pouti na Velehrad. Tehdy jsem ji dostala od jedné paní, která ji s velkou láskou rozdávala všem poutníkům, kteří byli zrovna v blízkosti. Já její jednání tehdy mnoho nechápala, ale medailka byla taková pěkná a já nechtěla urazit. Medailka časem skončila kdesi v zapomnění mezi sbírkou křížků a růženců...

Při vstupu do Rytířstva Neposkrvněné (M.I.) se Zázračná medailka stala mojí každodenní součástí (pozn. jednou z podmínek členství v M.I. je i nošení medailky). Ráda bych se s vámi prostřednictvím časopisu Cesta světla podělila o její poselství.

Počátky medailky

Zázračná medailka, neboli **Medailka Neposkrvněného Početí**

vznikla na základě mariánského zjevení v Rue du Bac v Paříži. Zde se roku 1830 Panna Marie zjevila **Kateřině Labouré**, tehdy čtyřiatřicetileté dívce, která právě začala noviciát ve Společnosti Dcer křesťanské lásky, založené svatým Vincencem z Pauly. Posláním společenství bylo starat se o nemocné a staré lidi, a to také Kateřina s oddaností a radostí činila.

Zjevení, která od Panny Marie přijala, zachovala v tajnosti. Poselství předávala svému zpovědníkovi oci Aladelovi. Ten nakonec přes prvotní nedůvěru nechal o dva roky později medailky razit. Úcta k medailce se velmi rychle rozšířila.

V té době vypukla v Paříži epidemie cholery. Díky působení Boží milosti se skrze medailku projevovaly milosti v tak hojně míře, že brzy začala být lidmi označována jako „Zá-

zračná“. Objevují se první zprávy o zázračných uzdraveních, ale i obrácení na víru.

Kateřina vede život i přes zjevení velmi nenápadně a skrytě. Poté, co v roce 1835 složí věčné sliby, je poslána do chudobince na předměstí Paříže. Zde vykonávala přes čtyřicet let ty nejobyčejnější práce. Umírá 31. prosince 1876 v sedmdesáti letech. Pius XII. ji svatořečil 27. července 1947.

Zjevení

První zjevení se událo v noci z 18. na 19. července roku 1830, kdy Panna Marie připraví Kateřinu Labouré na její úkol a utrpení, která ji čeká, stejně tak jako i Francii (revoluce, válka a Komuna) a celý svět. A Panna Marie vyzývá i nás: „Přijďte sem k oltáři, zde dostanou milostí všichni, kteří o ni budou s důvěrou prosit. Dostanou ji velcí i malí.“

Při **druhém zjevení**, 27. listopadu 1830, Kateřina zaslechla tato

slova: „Je třeba dát razit takovou medailku! Ti kdo ji budou posvěcenou a s důvěrou nosit a zbožně se modlit, dostanou zvláštní milosti a ochranu.“ „Dej zhotovit takovou medaili. Ti, kteří ji budou nosit na krku, dostanou velké milosti. Mnoho milostí dostanou všichni, kteří ji budou nosit s důvěrou.“

Hlavní obsah zjevení Panny Marie je právě medailka se vším, co vyobrazuje:

Líc

Immaculata stojící na zeměkouli drtí hlavu hada (Gen 3,15) a šíří kolem sebe paprsky Boží milosti. Ona přitom v šatu, ovázaném v pase (Lk 12,35). Celý obraz je doplněn nápisem obsahujícím slova modlitby: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme!“

Vespod medailky je 1830 – rok zjevení.

Foto: Dana Konečná

Rub

Znak kříže se prolíná s velkým písmenem „M“ které odkazuje na Marii. Je to ona, která Bohu dává lidstvo vykoupené Ježíšem Kristem, se kterým je navždy spjata, a sama se Bohu odevzdává (LK 1,38)

Dvě srdce korunovaná drobnými plamínky: jsou to srdce hořící láskou. Srdce Ježíšovo je protkáno trnovou

Foto: Dana Konečná

korunou a Mariino srdce je probodné mečem (Lk 235). Tato srdce odkazují na scénu z Kalvárie, kdy Matka stojí pod křížem (Jan 19,25).

Líc je doplněn dvanácti hvězdami. Stejným počtem, jako bylo apoštolů.

Medailka je protknuta symboly s poselstvím. Každý člověk si detaily může interpretovat různými způsoby. Na co bychom však neměli zapomínat, je: modlitba.

Při zjevení měla svatá Panna na každém prstě tři prsteny, tedy na každé ruce 15 – tj. desátků Růžence (pozn. tajemství světla přidal až papež Jan Pavel II. v roce 2002). Na každém prstenu drahokam, který vyzařoval pramen světla tj. symbol milostí, které Matka rozdává všem, kteří o ně prosí. Některé drahokamy však zářily slabě. To jsou ty milosti, o které zapomínáme prosit. Rozzařme tato světla a potěšme společně naši milovanou Maminku!

Třetí zjevení se uskutečnilo v prosinci 1830. Matka opět apeluje na nutnost razit medailku, poukazuje na vyprošování milostí a na zeměkouli, kterou drží v ruce – celé lidstvo, které obětuje Pánu Ježíši.

Panna Marie své poselství začíná i končí u oltáře. **Středem Jejího poselství je vždy Kristus.** Tak jako to dosvědčovala celým svým životem.

Proč mít u sebe medailku?

Medailka, kterou nosíme, není nějaký talisman, nejsou to kouzla, která nás mají chránit a přinášet nám štěstí. Je to v první řadě výzva. **Výzva k modlitbě.** Obracujeme se každý den s důvěrou ke svojí Matce se slovy: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme!“

Je to taková malá památka na lásku Panny Marie, která odkazuje na Lásku nejvyšší. **Medailka nám pomáhá si tuto lásku neustále udržovat v našich srdcích.** Jsme jen lidé často s krátkou pamětí a ještě slabší vůlí. A proto, každé ráno, den co den, když si uvědomíte, že vám visí na krku, odevzdáte nový den do Vůle Boží a rukou Panny Marie.

Je to jako nosit s sebou fotografii někoho milého. **Neuctíváme ten kus kovu.** Je jedno, jestli se jedná o měděný plíšek, stříbro či zlato. Medailka vyzývá k tomu **uctít toho, koho představují**, v tomto případě naši milovanou Maminku v takové podobě, jak si Ona sama přála. Nestydíme se za to, že u sebe máme na viditelném místě odznak toho, že jsme se jí odevzdali. Pohled na medailku na našem krku může u někoho vyvolat otázky. A ten moment se může otevírat brána k dialogu. Využijme příležitosti oslovit, povzbudit... Často nás trápí, že někdo z našich blízkých trpí nemocemi či zkouškami nebo odmítá víru apod. **Využívejme hojně daru medailky.** Modleme se za ty, kteří ji nosí, a věřme, že jim i nám Panna Maria ty milosti prostě vyprosí.

Použitá literatura a zdroje

EYLER, J. Neposkrvněná a její medaile, Brno 2021.
HARRER, K. M.; MATUŠKA, P. J. Zázračná medailka, Olomouc 2010.
www.erstwoniepokalanej.pl
www.chapellenotredamedelamedaillemiraculeuse.co
www.vincentky.cz

*** Dana Konečná

Hlavním principem Charitní záchranné sítě je bezpodmínečná pomoc

Každý člověk si zaslouží lásku, péči a pomoc, zejména v situacích, kdy se ocitne v nouzi a nedokáže se sám postavit na vlastní nohy. I když je v naší zemi systém sociální pomoci poměrně široký, existuje mnoho příčin, z kterých běžné sociální služby nedokáží poskytnout potřebnou pomoc. Právě pro tyto lidi vznikla Charitní záchranná síť, projekt Diecézní charity Brno, který se snaží pomoci lidem v nouzi překonat jejich obtíže. Charitní záchrannou síť najdete v každé z oblastních Charit brněnské diecéze.

Název tohoto projektu napovídá, v čem je jeho základní poslání – být záchranným bodem lidem, kteří propadají sítím systému sociální pomoci nebo i přes tuto pomoc žijí pod hra-

**DIECÉZNÍ CHARITA BRNO
OBLASTNÍ CHARITA
TIŠNOV**

nicí důstojného života. Poskytuje pomoc těm, kteří procházejí akutní či dlouhodobou životní krizí nebo jsou přímo na ulici.

Hlavním principem Charitní záchranné sítě je bezpodmínečná pomoc, která vychází z hodnoty křesťanské lásky a lidskosti. Nesoudíme, pomáháme, protože víme, že na konci řetězce událostí, příčin a následků je člověk – člověk, který je možná zrovna úplně sám, nemá co jíst nebo kde spát, často řeší nelehkou životní situaci a neví, jaké jsou možnosti pomoci a na koho se obrátit. Někdy stačí poskytnout potravinovou nebo

materiální pomoc a překonat tím krátkodobé náročné období, jindy ale tato forma okamžité pomoci nestačí. Proto se snažíme zprostředkovat lidem v nouzi kontakt na další služby a instituce, které jsou schopny poskytnout odbornou pomoc a řešit jejich životní situaci dlouhodoběji.

Prostředky Tříkrálové sbírky, dary a projekty umožňují pomáhat lidem, kteří se na Charitu Tišnov obracují buď sami, nebo si jejich nelehké situace všimne někdo pozorný z jejich okolí, zaměstnání nebo třeba ze školy. Děkujeme, že jste pozorní k lidem kolem sebe, společně tak můžeme měnit životy těch, kteří se ocitli v těžké situaci a pomáhat jim najít lepší budoucnost.

*** *Marta Rémanová*

Zádušní mše za zesnulé pacienty Domácího hospice Porta Vitae

Úmrtí blízkého člověka patří mezi nejbolestnější životní okamžiky, které si nepřeje nikdo prožít. I po své smrti však zůstává námi milovaný člověk v našem srdci a díky společným vzpomínkám na něj stále můžeme pamatovat. Období truchlení je náročnou životní cestou, kterou každý pozůstalý musí projít. Někdy se podobá těžkému výstupu, na který ještě nemáme síly a potřebujeme mít průvodce. Je dobré, když v těchto chvílích není pozůstalý člověk sám a může svůj smutek sdílet s důvěryhodnou osobou. Pomoci může rodina, přítel nebo i odborník, který se péči o pozůstalé věnuje.

Všeobecně k hospicové péči patří nejen péče o nemocné, ale i pomoc pečujícím a později i pozůstalým rodinám. Mnohdy se stáváme svědky, kdy samotní pozůstalí pomalu vyhlédnou ze své ulity ven a podívají se opět do života. Byť smutek v jejich srdcích je stále přítomen, nemusí pů-

sobit už tak velkou bolest. Začínají opět chodit mezi lidi, zapojují se do hovorů se známými a přáteli a začínají pomalu znovu žít. Někdy i vzpomínky na zesnulého mohou přinášet pozitivní emoce, jako je radost, vděčnost nebo láska, která zůstává navždy.

Důležitou a často i příjemnou součástí péče o pozůstalé se stává zádušní mše, sloužená v kostele sv. Václava v Tišnově za zesnulé pacienty Domácího hospice Porta Vitae. Sama zádušní mše bývá často významnou útěchou pro pozůstalé rodiny nebo také vzpomínkou na zesnulé, které doprovázíme modlitbou. Někdy se zádušní mše stává důležitým rituálem, kdy se loučíme s milovaným člověkem a předáváme jej do Boží náruče.

Zádušní mše sloužená za zesnulé pacienty Domácího hospice Porta Vitae se konala dne 28.4.2023 v kostele sv. Václava v Tišnově. Jsme

vděční panu děkanovi Josefu Rybeckému za sloužení zádušní mše každý půl rok, kdy se máme možnost opět setkat s mnoha pozůstalými rodinami. Rituál zádušní mše se tak stává slavnostním nejen pro samotnou Boží milost, ale také pro důležitost setkání s milovaným člověkem ve vzpomínce.

Pozůstalé rodiny jsou následně pozvány na faru k malému pohoštění a setkání s týmem domácích hospiců, kde pokračuje program po mši. Společně tak můžeme vzpomenout na zesnulé pacienty, na chvíle nejen smutné, ale i radostné a nadějeplné, kdy nám bylo spolu hezky. K setkání tak patří nejen slzy, ale i úsměv nebo jen tiché mlčení se zapálenou svíčkou či fotografií milované osoby. Slovy ani nelze popsat ty jemné Boží dotyky, které každý z nás může vnímat, nicméně věříme, že jsou to okamžiky nezapomenutelné a pro život důležité.

*** *Jana Křížová*

Víkendovka pro děti

Dne 26.–28. 5. se uskutečnila víkendovka v Popicích u Hustopečí. Děti od 1. do 9. třídy prožily dobrodružný víkend s tématem „PUTOVÁNÍ EGYPTEM“. Měly možnost zažít mnoho zábavných her a typické izraelské jídlo v podobě „nekvašeného chleba a pečeného beránka“. V sobotním odpoledni se uskutečnil výlet k nádrži Nové Mlýny, kde Mojžíš rozdělil vodu a Izraelité mohli dojít do Země zaslíbené.

*** Matthias Mao

Foto: Aneta Straková

Diecézní setkání mládeže

Letos se konalo 13. 5. a poprvé proběhlo jinde než na Petrově. Konalo se na poutním místě v Žarošicích.

Dopoledne jsme byli rozděleni do skupinek dle diecéze, Tišnov byl spojen s Blanskem. Já jsem se třeba dozvěděl plno nových informací o biskupu Pavlovi. Odpoledne jsme si mohli vybrat z programů, např. z přednášky o celosvětovém setkání mládeže v Lisabonu nebo neformálního pokecu s biskupem Pavlem. Setkání jsme zakončili venkovní mší svatou.

*** Filip Straka

Foto: www.zarosice.cz

Přehled akcí

- **Katolická charismatická konference 2023**
5. 7.–9. 7. – Brno, výstaviště BVV
- **WOWCAMP 2023** – Worship | Overjoy | Work
– Náměšť na Hané
I. turnus: 17. 7.–23. 7. 2023 (15–23 let)
II. turnus: 21. 8.–27. 8. 2023 (18–26 let)
- **Farní tábor** naší farnosti 13.–23. 8. – Velký Újezd
- **FESTIVAL UNITED 2023** 17.–19. 8. – Vsetín
- **Křesťanský tábor Mamre týden**
21.–25. 8. (12–15 let)
27. 8.–2. 9. (16–19 let)
- **Katarínka** 19. 7.–1. 8. 2023, 31. 7.–13. 8. 2023,
12. 8.–25. 8. 2023 (od 17 let)

Ak sa chceš na dva týždne preniesť do 17. storočia (bez elektriny a bez mobilov) a žiť mimo civilizácie ako rehoľník svatokatarínsky, kláštor sv. Kataríny zachraňujúci; ak chceš zažiť nečakané dobrodružstvá a spoznať skvelých ľudí, zažiť niečo hlbšie a spoznať nádherné miesto preniknuté pokojom a dobrom, pridaj sa ku nám!

Začína putovaním lesmi a kopcami Malých Karpát, potom si môžeš vybrať z pomerne veľkej škály zaujímavých prác – od opravovania múrov kostola či kláštora (čiže škárovania, murovania, robenia omietok) cez logistiku, tesanie trámov, hoblňovanie dreva až po archeológiu a pomocné práce v tábore ako varenie, nosenie vody z prameňa...

Milým dětem o svatých apoštolech

Povídání pro holčičky a chlapečky o našich světcích – jak je třeba neznáte

Dnešní povídání pro vás děti bude takové předprázdninové. Věřím, že se na prázdniny těšíte! A tak, jak se volné dny přibližují, ještě před nimi se v kalendáři objevují ve stejný den dvě docela známá jména. Jména dvou světců. Uhádnete, která to jsou? Náповěda. V tišnovském kostele vedle oltáře stojí dvě sochy světců. Už víte, o kterých svatých si budeme vyprávět? Je to svatý Petr a svatý Pavel. Oba spojuje to, že byli mezi prvními křesťany a jako apoštolové hlásali Ježíšovu radostnou zvěst o Božím království. Jejich svátek slavíme současně v jeden den 29. června, protože oba apoštolové zemřeli ve stejném roce. Bylo to asi v roce 67, po požáru Říma.

Petr, který se dříve jmenoval Šimon, byl rybářem. Ježíš si Petra vybral jako svého učedníka. Ten všechno opustil a šel za Ježíšem. Petr slyšel mnoho Ježíšových kázání a viděl Ježíšovy zázraky a také mnohá uzdravení, podobně jako ostatní jeho učedníci. Petr se stal Ježíšovým horlivým a věrným učedníkem. Jenom jednou, ze skutečného strachu o svůj život, Ježíše zradil a nechtěl se k němu hlásit. Bylo to v době, kdy Ježíše zajali vojáci a vedli k soudu a nakonec Ježíše ukřižovali. Ale když si Petr uvědomil, že Ježíše zapřel, opravdově toho velice litoval a plakal. Ježíš skutečně vstal z mrtvých. A po tom, co vstal Ježíš z mrtvých, s učedníky pobýval na zemi ještě čtyřicet dní. Ale to už

ne v těle pozemském, ale v těle oslaiveném. Jako svého následníka si Ježíš vybral právě Petra. To pro jeho opravdovou víru, oddanost, lásku a horlivost. Ježíš Petrovi řekl: „Ty jsi Petr – skála a na té skále zbuduji svou církev a brány pekelné ji nepřemohou. Dám Ti klíče od nebeského království. Cokoli svážeš na zemi, bude svázáno na nebi a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“ A ještě mu řekl: „Pas mé beránky, pas mé ovce.“ To vlastně znamenalo starej se o lidi, vyučuj je ve víře v Boha. Vyučuj a dělej, co ses naučil ode mne. Rozšiřuj Boží království na zemi. Ať lidé mají rádi Pána Boha a mají se rádi mezi sebou. Ať si umějí si odpouštět a pomáhají si navzájem. A Petr se stal po přijetí Ducha svatého apoštolem a skutečně hlásal Ježíšovu radostnou zvěst – evangelium. V bibli se píše o tom, že Petr stejně jako Ježíš činil zázraky a uzdravoval nemocné. Podnikl mnoho misijních cest. Zažil pronásledování, věznění a za císaře Nera byl ukřižován hlavou dolů. A víte, kde bylo uloženo jeho tělo? Na velice známém místě pro křesťany. Svatý Petr byl uložen pod podlahou baziliky svatého Petra v Římě v místě hlavního oltáře.

Pavel, ten se dříve jmenoval Šavel, pocházel z Tarzu a jeho prací a obživou byla výroba stanů pro vojáky. Byl přesvědčeným židem a všechny, kteří měli jinou víru, nenáviděl. Zvláště ty, kteří věřili v jakéhosi Ježíše z Nazareta. Rozhodl se zničit tyto křesťany. Tato jeho činnost se líbila vysoce postaveným židům. A Pavel s ostatními vojáky křesťany pronásledovali, chytali je a v poutech odváděli do vězení. A při jedné výpravě proti novým křesťanům se na cestě do Damašku setkal osobně s na nebe vstoupeným Ježíšem. Stalo se mu něco, z čeho byl ohromený. Kolem Pavla byla záře jasnější než slunce, Pavel padl na zem a slyšel hlas: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ „Kdo jsi, pane?“ zeptal se Pavel. „Já jsem Ježíš, kterého Ty pronásleduješ. Vstaň, jdi do města

a tam se dozvíš, co máš dělat. Pošlu Tě, abys jiným národům přinesl evangelium.“ Při tom zjevení Pavel oslepl a tři dny neviděl, nejedl a nepil. Nakonec byl skrze jednoho Ježíšova učedníka Boží mocí uzdraven. A po modlitbách sestoupil na Pavla Duch svatý, Pavel se obrátil a stal se apoštolem. Podnikl mnoho misijních cest, na kterých prožil hodně utrpení a nebezpečí. V bibli je psáno o tom, jak Pavel ztroskotal s lodí na moři, jak byl pro svou víru bičován, souzen a vězněn. Vždy však Ježíši důvěřoval a stále neohroženě hlásal evangelium. Jeho život, stejně jako Petřův, skončil v Římě. Pavel byl odsouzen a stát mečem. Na místě Pavlovy popravy byl postaven klášter Tre Fontane.

Tak toto jsou naši významní svatí a jedni z prvních křesťanů. Svatý Petr a Pavel mohou nám všem (dětem i dospělákům) být příkladem ve statečnosti, víře a lásce k Bohu. A taky v lásce k bližním.

Ještě bych se chtěla krátce zmínit o sochách svatých Petra a Pavla v tišnovském kostele. Po stranách oltáře vedle sloupů jsou dřevěné a obílené sochy svatých Petra a Pavla. Každá ze soch má atributy daného svěťce. Atributy jsou předměty, podle kterých svěťce poznáme. Může to být například předmět, který je pro svěťce důležitý. To znamená, čím se tento

světec vyznačoval, nebo jakou smrtí zemřel. Vlevo je svatý Petr a ten drží klíče. To jsou ty klíče, které Ježíš pomyslně předal Petrovi, svému nástupci. Vpravo stojí svatý Pavel, který drží

meč. To je nástroj, kterým byl popravený. V druhé ruce drží knihu, protože šel do světa hlásat evangelium.

Na závěr našeho povídání vám, děti, přeji krásné a radostné prázdniny. A také hodně zdraví, pokoje a Božího požehnání a Boží ochranu. Totéž přeji i Vaším rodičům a všem ostatním. Boží pokoj Vám všem.

niny. A také hodně zdraví, pokoje a Božího požehnání a Boží ochranu. Totéž přeji i Vaším rodičům a všem ostatním. Boží pokoj Vám všem.

*** Helena Valoušková

Carlo – Boží influencer

– dorazí až k nám; pojďme se s ním setkat.

Od 4. do 17. září bude našemu děkanátu zapůjčen reliquiář s ostatky Carla Acutise. Přestože jeho blahoslavení samo o sobě vypovídá o tom, že je stále přítomný mezi námi, může být uctění jeho ostatků, modlitba či adorace vhodnou příležitostí k prohloubení přátelství s ním a Pánem Ježíšem. Dny, kdy navštíví naši farnost, naleznete v přiložené tabulce.

Přestože se Carlo narodil 3. května 1991 do nepraktikující rodiny, byl pokřtěn a od svého nejútlejšího věku projevoval zájem o „Boží věci“, čímž přivedl k víře své rodiče i kamarády. Zval je na mši svatou a snažil se být živým evangeliem mezi školními lavicemi, na fotbalovém zápase nebo u počítače. Dalo by se říci, že byl naprosto běžným klukem, který rád pouštěl draky, čtval do balónu, dováděl se psem, trávil čas v přírodě, ale také třeba u IT technologií..., výjimečné ovšem bylo, že se v jeho životě projevovala nevídaná radost, veselost a jistota pramenící ze vztahu s Pánem. První svaté přijímání přijal vzhledem ke své neobvyklé zralosti a mimořádné lásce k Ježíši ve svátosti Eucharistie už ve věku sedmi let. Ta se pro něj stala opravdovým tepajícím srdcem pro horlivé, ale stejně tak nekomplikované prožívání křesťanské víry.

Jednoduše, ale trefně formuloval myšlenky pro druhé, aby jim usnadnil objevit radost z Boha. Říkal: „Smutek je pohled obrácený k sobě, štěstí je pohled obrácený k Bohu.“ Za účelem zprostředkování víry používal také internet. Chápal, že ten není jenom prostředkem zábavy, nýbrž i prostorem k dialogu, poznání, sdílení vzájemné úcty a odpovědnosti, aniž by bylo třeba mu otročit. Věděl, že v bezbřehém virtuálním světě je třeba umět rozlišovat dobro od zla. V této pozitivní perspektivě vybízel k používání moderních komunikačních prostředků při šíření evangelia a k oslovení co největšího počtu lidí, aby mohli zakusit krásu přátelství s Pánem. Jedním z velkých projektů Carla, mladého ajťáka, byla internetová mapa eucharistických zářků. Funguje dodnes, můžete ji prostudovat zde: <http://www.miracolieucaristici.org/>

Carlo skromně a pozorně pečoval také o chudé. Za první úspory koupil spací pytel jednomu žebrákovi, kterého

Foto: Jana Křížová

potkával cestou na mši svatou. Večer nosil jídlo těm, kdo žili na ulici, někdy část své vlastní večeře. Myslím, že takto bychom zde mohli napsat ještě mnoho krásných řádků o tom, co se Carlovi po čas jeho krátkého života zdařilo. Jeho život je opravdu velmi inspirativní a vlastně se mi vkrádá myšlenka a říkám si, že bych chtěl být jako on. Sám Carlo však říkal: „Každý se rodíme jako originál, ale často umíráme jako kopie.“ Nechce tedy, abychom kopírovali jeho život, zve nás k tomu, abychom ve spojení s Kristem hledali náš jedinečný úkol v našich rodinách, farnostech či ve světě. Můžeme být úplně jiní, ba ještě lepší než on, neboť „Všichni jsme povoláni ke svatosti.“

Carlo byl pozván na večnost ve svých 15 letech. Pár dní poté, kdy mu byla diagnostikována akutní leukémie typu M3. Když své poslední dny trávil na nemocničním lůžku, jedna z ošetřujících sester vzpomněla: „Byl to jeden z těch lidí, jímž podáš pomocnou ruku a oni ji s láskou uchopí a předají ti Pokoj, který máš vlastně přinášet ty.“ Carlo neztratil svoji přátelskost, živost a úsměv ani v čase, kdy mu bylo nejhůř. Umíral šťastný, protože každodenně posílen Eucharistií na dálnici svého života, věnoval čas věcem, které směřovaly k Bohu.

Kluci, holky, mladí, starší, ať je Vám, kolik chce. Každá Vaše minuta života má velkou cenu a může ji mít ještě větší, když ji věnujeme druhým. Ať už před sebou máme dalších 15 let nebo ne, můžeme po vzoru Carla věřit, že ve spojení s Pánem dokážeme v relativně krátkém čase uvést v běh velkolepé Boží věci. A to za to stojí. Kéž se tak na přímluvu blahoslaveného Carla Acutise stane.

*** Václav Kytner

DATUM	PONDĚLÍ	ÚTERÝ	STŘEDA	ČTVRTEK	PÁTEK	SOBOTA	NEDĚLE
	4. 9. 2023	5. 9. 2023	6. 9. 2023	7. 9. 2023	8. 9. 2023	9. 9. 2023	10. 9. 2023
FARNOST		Nedvědice	Křoví	Kuřimská Nová Ves	Deblín	Drásov	Čebín
DATUM	PONDĚLÍ	ÚTERÝ	STŘEDA	ČTVRTEK	PÁTEK	SOBOTA	NEDĚLE
	11. 9. 2030	12. 9. 2023	13. 9. 2023	14. 9. 2023	15. 9. 2023	16. 9. 2023	17. 9. 2023
FARNOST	Předklášteří	Tišnov	Dolní Loučky	Žďárec	Olší	Lomnice	Lomnice

Animátorský kurz

Letos zakončují z naší farností Tišnov a Předklášteří svůj dvouroční animátorský kurz tři mladí. Kurz je pod záštitou Biskupství brněnského a byl určen pro mladé od 14 let a ty, kdo se chtějí aktivně podílet ve své farnosti. Skládal se z deseti víkendů, které probíhaly převážně na DCŽM MAMRE v Osové Bítýšce.

Deset víkendů, to není úplně málo. Co se stalo tvoji motivací k přihlášení do kurzu

P: Přihlásit se do kurzu jsem zvažovala už delší dobu. Zнала jsem děcka, co ho dělala nebo měla za sebou. Ale přihlásila jsem se až po tom, co mě vyhecovala Anetka :D.

J: Ten rok jsem začal organizovat farní tábor jako hlavní vedoucí, tak jsem kurz bral i jako příležitost naučit se něco, co by mě v této funkci pomohlo. Myslím, že poprvé jsem o kurzu slyšel ještě od minulého děkana.

A: O kurzu jsem poprvé slyšela od Honzy B., ale až na Mamre týdnů přišel hlavní impuls. Hodně účastníků z naší skupinky říkalo, že se přihlásili, tak jsme si s pár dalšími lidmi řekli, že do toho půjdeme taky. Lákalo mě nejen to společenství, ale hlavně jsem se chtěla naučit, jak být dobrým vedoucím a vzdělat se ohledně práce s dětmi. Lákalo mě také poznání sama sebe i v ohledu hledání svého povolání a očekávala jsem, že získám nové zkušenosti.

Každý víkend jste se věnovali jinému tématu. Který víkend tě nejvíce oslovil a proč?

P: Už od začátku, co jsem věděla témata kurzů, jsem se úplně nejvíce těšila na víkend Bible. Musím říct, že to byl pro mě asi ten nejlepší víkend, protože Boží slovo je to, co mě nejvíce naplňuje, inspiruje a vede v mém životě.

J: Time-management. Žijeme jen jednou.

A: Těžko se vybírá jen jeden, ale zaujal mě třeba víkend Komunikace. Dozvěděli jsme se, proč si Václav Moravec sundává v určitou chvíli při vysílání brýle 😊, dále si odnáším myšlenky jako např. „oponent není nepřítelem, ale partnerem při hledání pravdy“ nebo „nekritizovat člověka, ale to, co udělal špatně“, „pokud chci kritizovat, musím být schopen kritiku přijmout“, „je rozdíl mezi být pasivní a introvertní“... Víkend Sebepoznání pro mě byl také velmi užitečný a nabídl nové pohledy, otázky a zamýšlení.

Každý víkend vás někdo navštívil. Který host tě svojí přednáškou/povídáním nejvíce zaujal? Co nového ses dozvěděl?

P: Těžká otázka pro mou paměť :D. Mno, asi z minulého víkendu. Přednášela nám jedna paní (bohužel si nevzpomenou na jméno), která povídala o společenství (téma víkendu). Měla super drive a nadšení pro věc, bylo vidět, jak je do toho zapálená. Myšlenka, která mě zaujala a stále ve mně rezonuje: prvně bychom se měli starat o ty nejužší vztahy (rodinu) a až potom například o farnost. Je na nic, pokud mám doma děti, manžela a rodinu, která se rozpadá, a místo toho buduji vztahy někde jinde. Též mi to připomnělo jeden citát od Matky Terezy: Jestli chceš změnit svět, jeď domů a miluj svou rodinu.

J: NEODPOVĚDĚL ?

A: Navštívila nás taková hromada profiků, že si jména nevybavím:-). Ale zaujala mě třeba kapitola o jazycích lásky, že každý má jiný (slova ujištění, pozornost, dárky, skutky a služby, fyzický kontakt) nebo také bylo zajímavé zamyslet se nad ne/konfliktem mezi vědou a vírou, co je smyslem postu, atd. Na téma média jsem se popravdě moc netěšila, ale přednášející mě tím svým povídáním do tématu úplně vtáhl... A do našich farních akcí pro děti bych ráda přenesla poznatky o zážitkové pedagogice od hosta z prázdninové školy Lipnice.

Skládal se program i z něčeho jiného než z přednášek? Jaká byla tvá nejoblíbenější část pravidelného harmonogramu?

P: Tak jasně. Jídlo, modlitby, hry, ergoška (manuální pomoc místu – krmení zvířat, dřevo, úklid...), a byl i volný čas pro pokec a hry se spolu animátory. Těžko říct, co bylo nejoblíbenější, protože víkend byl vždy plný zábavy i ztišení, odpočinku i vyčerpání.

J: Ergoterapie

A: Jídlo 😊, vždy vaří mladí dobrovolníci a někteří nás pravdu rozmlsávají (lívance, tortilla). Ale jinak jsem si oblíbila místní velmi útulnou kapli, kde bylo možné se kdykoliv ztišit. Člověk si může sednout na zem na ovčí kůži, vzít do ruky kytaru...

V kurzu vás bylo kolem třiceti. Sedli jste si s ostatními animátory?

P: Úplně nejvíc ;) Na víkendech vždycky nejsou úplně všichni, ale myslím si, že jsme vytvořili super partu, která umí spolupracovat nebo jenom pokecat. Jak je to všude ve větších skupinách, máte tam lidi, s kterými se bavíte víc, i přesto dokážeme tvořit jeden velký šmoulí tým.

J: Ano

A: Samozřejmě jsem si našla skupinku lidí, se kterými se bavím víc a jsem ráda, že jsem je poznala. Získala jsem kontakty napříč diecézí, to je super.

Napadá tě nějaký (třeba i vtipný) okamžik, na který budeš rád nebo i třeba s úsměvem vzpomínat?

P: Těch je fakt hodně. Jednoslovně stačí asi říct sklep, tanec princezen, zahánění berana, buginy. Chápu, že ostatní asi nepochopí, ale tak nemusíme spoilerovat ;).

J: Když jsme na diecézním setkání v Žarošicích hráli scénku jako šmoulové.

A: Ten největší zážitek vyzradit nemůžu. Ale dále si vzpomínám třeba na nahánění ovcí, když nám utekly z ohrady nebo když kluci poprvé předzpívali při mši žalm, krapet se to nezdařilo a sami se tomu (samozřejmě i s námi 😊) zasmáli. Hlavní vedoucí je showman, takže s ním nuda taky nikdy nebyla.

Naplnila se tvá očekávání? Čím tě kurz obohatil? Doporučil bys kurz někomu dalšímu?

P: Řekla bych, že předčil očekávání. Do kurzu jsem šla hlavně pro získání nových poznatků, ale získala jsem víc než to. Osobnostně i duchovně mě posunul a dal mi nové

přátele. Doporučila bych všem. Takže na nic nečekej a běž se přihlásit ;).

J: Tak určitě. Nové informace, zkušenosti, kamarádi. Ano.

A: Ano, rozšířila jsem si obzory o opravdu různých tématech, mohli jsme se nad nimi zamyslet a diskutovat. Také jsem získala možnost podílet se na organizaci diecézních akcí a díky tomu poznala mnoho lidí. Kurz rozhodně doporučuji. Je to setkání s přáteli, kde je nejen zábava, ale člověk je obohacen jak vědomostně, tak duchovně.

Probíhá přihlašování na nový školní rok. Nově je možnost vybrat si ze dvou druhů kurzů.

1. ANIMÁTORSKÝ KURZ + OSOBNOSTNÍ ROZVOJ.

Cílem je nabídnout mladému člověku od 14 do 22 let osobnostně-formační kurz, setkání v církevním společenství mladých a vzdělávání ve věcech ryze osobnostního a duchovního rázu.

15 víkendů během dvou let (např. Teambuilding, Sebepřijetí, Time+self – management, Komunikace, Modlitba, milosti a svátosti)

Kdo je ANIMÁTOR:

Duchovně a osobnostně obohacený

Týmový hráč

Zastánce hodnot

2. KURZ VEDOUČÍHO

Cílem je vzdělat mladé lidi od 18 let v oblastech zaměřených k tomu, aby se stali dobrými vedoucími ve spolku, organizátory farních akcí, vedoucími na táborech a dalších organizačně náročných pastoračních aktivitách. Kromě toho, že každý účastník projde akreditovanými kurzy ŠHTV a ZZA, obdrží také po obhájení své práce dekret od biskupa Pavla Konzubla o absolvování kurzu.

10 víkendů během jednoho roku (např. Leadership, Evangelizace, Školení hlavních táborových vedoucích, Zážitková pedagogika v praxi/teorie her, Zdravotník zotavovacích akcí)

Kdo je ANIMÁTOR – VEDOUČÍ?

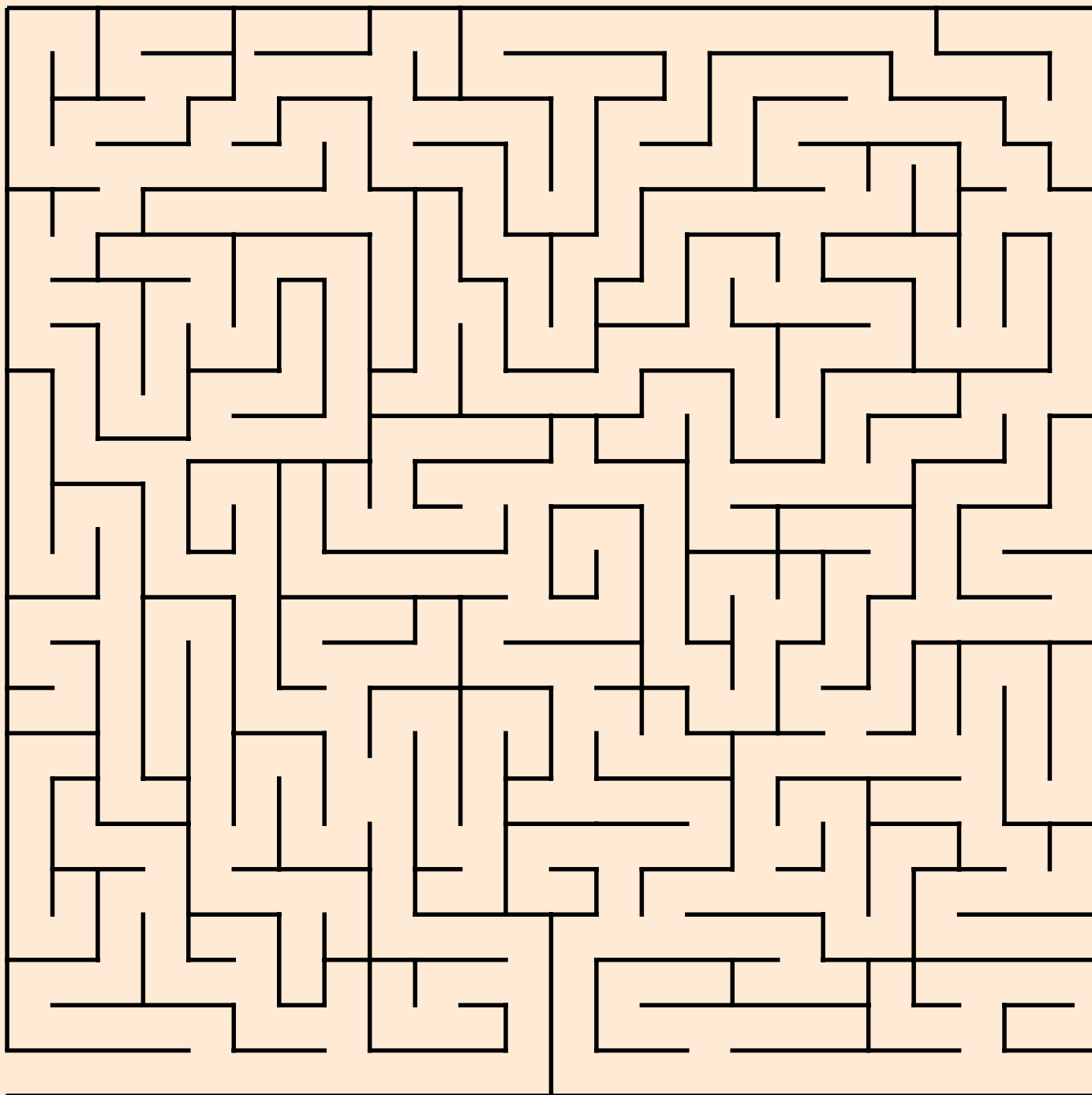
Organizátor/vedoucí

Týmový hráč/individuální rváč

Zastánce hodnot/flexibility

*** Aneta Straková, Pavlína Krásenská, Jiří Halouzka

CESTY ŽIVOTA VEDOU RŮZNÝMI SMĚRY. IKDYŽ OBČAS Z CESTY SEJDEME, VŽDY SE MŮŽEME VRÁTIT ČI NASKOČIT NA TU SPRÁVNOU.
MĚJ NA PAMĚTI, ŽE JE DOBRÉ ŘÍDIT SE TAKOVOU CESTOU, KTERÁ JE PODOBNÁ JAKO V BLUDIŠTI. :)

*** Anna Fof

Cesta světla

Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

- **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová
- **Částečná korektura:** Marie Chalupová Veličková • **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke, Anna Fof
- **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o. • **Kontakt:** b.vitam@post.cz • **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**

